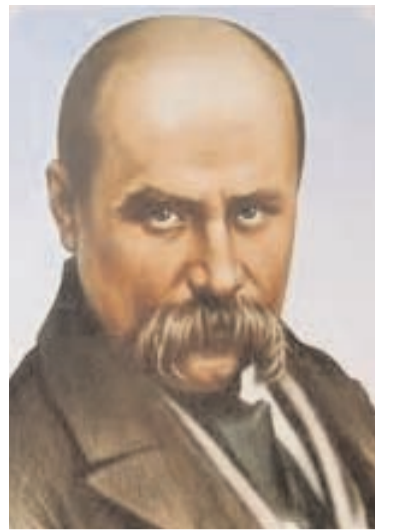
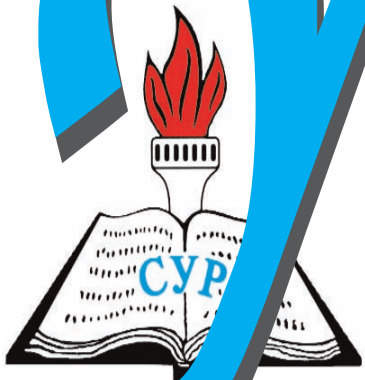

Український ВІСНИК

М. Улевіцький

Часопис Союзу Українців Румунії. Рік видання XXI. № 23-24 (грудень) 2014

Христос рождається! З Новим роком!

Дорогі українці!

Нехай цей день, а також рік –
завжди буде веселий.
Божа щира благодать, завжди
буде в оселях.
Біди не знати, ні страждань –
в достатку завжди жити,
І Дню Народження Христа –
воістину радіти!

Голова СУРу
Степан БУЧУТА
депутат Іван МАРОЧКО і
колектив «УВ»

Прочитайте:

- ❖ Народження Христа
- ❖ З Різдва Христовим
- ❖ Гімн України визнаний найкращим у світі
- ❖ Хвилююча зустріч після 60 років
- ❖ Плекаймо рідну мову
- ❖ Г. С. Сковорода – відроджене світло правди
- ❖ Від «Нового віку» до «Вільного слова»
- ❖ Передноворічний сон
- ❖ Веселу сторінку

Посольство України в Румунії

01 грудня 2014 року

Вельмишановний пане депутат!

Доводжу до Вашого відома, що Посольством отримано лист-відт адресований Вам, стосовно звернення до Міністерства закордонних справ України у зв'язку з ліквідацією Генерального консульства України в О

З урахуванням викладеного надсилаю у додатку лист Міністерства закордонних справ України, підписаний Першим заступником Ми Н.М.І алібаренко.

Сподіваюся на подальше плідне співробітництво.

З повагою,

Теофіл БАУЕР

МІНІСТЕРСТВО
ЗАКОРДОННИХ СПРАВ
УКРАЇНИ

MINISTRY
OF FOREIGN AFFAIRS
OF UKRAINE

Михайлівська площа, 1
м. Київ, 01018, Україна

Тел.: (044) 238 17 48; факс: (044) 238 18 88
E-mail: zsmfa@mfa.gov.ua
Web: http://www.mfa.gov.ua
Код ЄДРПОУ 00026620

1 Mykhailivska Square
Kyiv, 01018, Ukraine

28.11.2014 року № 71/ВАП/61311-513-1670

Депутату парламентської групи
національних меншин
Палати Депутатів
Парламенту Румунії
І. Марочку

Щодо ліквідації Генерального
консульства України в Сучаві

Шановний пане Марочко,

З огляду на Ваше звернення в контексті ліквідації Генерального консульства України в Сучаві повідомляємо, що захист законних прав та інтересів громадян України, в т.ч. трудових мігрантів, є пріоритетним завданням консульських установ України за кордоном. Їхня мережа наразі оптимізується, в залежності від нинішньої і планованої завантаженості на цьому напрямі існуючих чи пропонованих до створення установ.

Цілком впевнені в тому, що здійснюваний крок жодним чином не зменшить ефективність консульської допомоги громадянам України на території Румунії, адже консульський округ Генерального консульства України в Сучаві переходить до сфери відповідальності Посольства України в Румунії, яке має всі повноваження та можливості для належного виконання функцій, покладених на нього Віденською конвенцією про консульські зносини 1963 року.

Посольство і надалі робитиме все необхідне для підтримки української громади в Румунії, зокрема в тих повітах, які належали до консульського округу ГКУ в Сучаві.

Вважаємо також, що окрему дієву допомогу громадянам України в Румунії, в т.ч. в разі потрапляння їх у надзвичайні ситуації, може надавати інститут почесних консулів України, враховуючи результати їхньої роботи в інших, зокрема сусідніх країнах.

Переконані, що разом з нинішньою оптимізацією консульської присутності буде не лише забезпечено належний рівень захисту прав та інтересів наших громадян (до півтори тисячі, за інформацією Посольства України), але і збережено потенціал українсько-румунської співпраці у всіх її взаємовигідних складових, зокрема за сприяння численних вихідців з України, про яких Ви зазначаєте у Вашому листі.

**З повагою,
Перший заступник Міністра
Н.М. ГАЛІБАРЕНКО**

Політична заява

Голодомор, або засудження на смерть ГОЛОДОМ

Голодомор, або засудження українців на смерть голодом у 1932-1933 роках радянською владою на чолі зі Сталіним, це чорна сторінка в нашій історії, це геноцид, який забрав близько 10 мільйонів життів, і якого головною метою було управління і в кінці кінців знищення будь-якої форми самовизначення і опозиції, яка могла проявлятися в ті дні серед українського народу. Розроблений Сталіним сценарій, з політики швидкої русифікації, яка включала насильницьку колективізацію сільського господарства, а потім серію надзвичайно жорстких санкцій проти українських сіл, нібито непродуктивних в кампанії збору зерна, яка завершилася їх ізоляцією та конфіскацією тварин і їжі, що перетворило процвітаючу країну з родючими землями на реальне кладовище мільйонів невинних душ. Бажання свободи українців було свідомо анігільоване безпрецедентними методами репресії, а наслідки були катастрофічними: вмирало щодня не менше 25.000 осіб.

Звісно, що ми не можемо описати у кількох рядках таку складну сторінку в історії українського народу, тому що, в непрямій формі, це призвело б до зменшення драми, яку кожний українець пережив у той час, а також рішучості та сподівань цілого народу.

Проводячи паралель протягом багатьох років, наслідуюся сказати, що ми повинні вчитися з попередніх історичних подій, щоб знати як пізніше уникнути подібних катастроф. Як тоді, так і сьогодні, обмеження існують, хоча їх природа різна, але, якщо заглянути в історію, можемо зрозуміти де ми знаходимося і що ще треба зробити. Ми не можемо змінити історію, але згадуючи такі трагедії, ми визнаємо страждання і вшановуємо пам'ять тих, хто став жертвою цих трагедій.

Ця драма українського народу нікого не може залишити байдужим ні розміром явища, ні причинами, ні наслідками та політичним значенням. У 2003 році український парламент прийняв резолюцію, яка оголосила голод 1932-1933 років навмисним геноцидом з боку радянської влади проти українського народу. До цих пір Голодомор був визнаний 24 державами, в тому числі США, Канадою, Ватиканом, Іспанією, Італією, Бельгією, Польщею, Угорщиною і країнами Балтії, і ми сподіваємося, що й інші країни визнають те, чого Україна не зможе ніколи забути.

Кожну четверту суботу листопада ми, українці, вшановуємо пам'ять жертв Голодомору, проводимо моменти скорботи і запалюємо свічки в пам'ять про багатьох і невинних, які увійшли з гідністю в цю болючу сторінку в історії українського народу.

25 листопада 2014 року

Депутат Іван МАРОЧКО

НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА

Під час царювання Ірода в Юдеї, яка була під владою Риму, римський імператор Август віддав наказ зробити у цій провінції перепис населення. Кожен юдей повинен був записатися там, де жили його предки.

Йосиф і Діва Марія походили з роду Давидового, тому вирушили з Назарета в Давидове місто Вифлеєм. Прийшовши туди, вони не могли знайти собі місця в домі, тому зупинились у

печері, куди пастихи заганяли худобу під час негоди. В цій печері вночі у Пресвятої Діви Марії народилося Немовля – Син Божий, Христос, Спаситель світу. Вона сповила Боже Немовля і поклала Його в ясла, куди кладуть корм для худоби.

Вифлеємські пастихи перші довідалися про народження Спасителя. Цієї ночі вони пасли свої стада на пасовищі. Несподівано перед ними з'явився ангел Божий, і світло Господнє осяяло їх. Пастихи перелякались.

Ангел промовив до них: «Не бійтеся! Я благовіщу вам радість велику, яка буде всім людям. Бо нині в місті Давидовому (тобто Вифлеємі) народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. І ось вам знамення: ви знайдете сповите Немовля, Яке лежатиме в яслах».

Як тільки ангел сказав це пастирям, несподівано з'явилася біля нього численне небесне воїнство. Воно славало Бога і співало: «Слава у вишніх Богу і на землі мир, у людях благовоління!» Коли ангели зникли, пастирі сказали один до одного: «Ходіло у Вифлеєм і подивимось, що там сталося, про що сповістив нас Господь».

Вони прийшли у печеру і побачили там Марію, Йосифа і Немовля, Яке лежало в яслах. Вони поклонилися Немовляті й розповіли про те, що бачили і чули від ангелів. Марія ж зберігала у серці Своїм усі їхні слова.

Коли минуло вісім днів від народження Спасителя, згідно з законом, Матір Його з Йосифом дали Йому ім'я Ісус, яке наречене було Господом через ангела. Все це знаходимо у Євангелії Луки 2,1-21.

Йосиф і Пресвята Мати Божа з Немовлям Ісусом ще залишались у Вифлеємі, коли з далекої країни зі сходу (Персії чи Вавилону) прийшли в Єрусалим волхви. Волхвами чи мудрецами називались учені люди, котрі спостерігали і вивчали зірки. В той час люди вірили, що при народженні великої людини на небі з'являється нова зірка. Багато язичників, навчені розсіяними по світу юдеями, знали про пришествя у світ Месії – Великого Царя Ізраїльського, Який підкорить увесь світ. Тому очікували, що коли народиться цей Цар, на небі зійде

нова зірка. Волхви були благочестивими людьми, і Господь, з ласки Своєї, дав їм таке знамення – на небі з'явилася нова незвичайна зірка. Побачивши цю зірку, волхви одразу ж збагнули, що очікуваний Цар народився. Вони вирушили в дорогу і пішли в столицю юдейського царства Єрусалим, щоб дізнатися там, де цей Цар народився, і поклонитися Йому.

В Єрусалимі волхви запитували кожного: «Де народжений Цар Юдейський? Бо ми бачили зірку Його на сході і прийшли поклонитися Йому».

Цар Ірод, почувши це, стривожився, бо був людиною вельми жорстокою і дуже підозріливою. Тільки з однієї підозри він страчував всіх власних дітей. А тепер злякався особливо, боячись як би у нього не відібрали владу і не передали царський престіл новонародженому Цареві. І всі мешканці Єрусалима захвилювалися, довідавшись про таку звістку.

Ірод зібрав до себе всіх священиків і книжників, тобто людей, що вивчали Святе Писання, і запитав їх:

«Де має народитися Христос?»

Вони відповіли: «У Вифлеємі Юдейському, тому що так написано в пророка (Михей)».

Тоді Ірод таємно покликав до себе волхвів, вивідав у них час появи зірки, послав їх у Вифлеєм і сказав: «Ідіть і там добре розвідайте про Немовля, і коли знайдете Його, прийдіть і скажіть мені, щоб і я міг піти і поклонитися Йому. Насправді ж Ірод намірився вбити новонародженого Царя».

Волхви, вислухавши царя Ірода, пішли у Вифлеєм. І знову та сама зірка, яку вони бачили раніше на сході, з'явилася на небі і, рухаючись по небу, йшла перед ними, вказуючи їм шлях. У Вифлеємі зірка зупинилася над тим місцем, де знаходився народжений Ісус.

У цей час святий старець Йосиф і Пресвята Діва Марія жили в місті, в домі, куди вони перейшли з печери, бо народ після перепису розійшовся.

Волхви увійшли в дім і побачили Немовля Ісуса з Матір'ю Його. Вони поклонилися Йому до землі і піднесли Йому дари свої: золото, ладан і смирну (дорогоцінну запашну оливу).

Своїми дарами волхви показали, що народжене Немовля Ісус є і Цар, і Бог, і Людина. Золото вони принесли Йому як Цареві (у вигляді данини чи податку), ладан як Богу (тому що ладан використовується при богослужінні), а смирну – як людині, яка мусить померти (тому що померлих намащували і натирали запашними оліями).

Після цього волхви уві сні отримали відкриття не повертатися до Ірода, й іншою дорогою відійшли прямо у свій край.

Передання зберегло імена волхвів, які згодом стали християнами. Це були: Мельхіор, Гашпар і Вальтазар. Церква в день Різдва Христового вшановує їхню пам'ять.

Різдво Господа нашого Ісуса Христа Православною Церквою святкують 25 грудня (7 січня – старий стиль). До цього великого свята всі християни готують себе сорокоденним постом, який називається Різдвяним постом, починаючи від дня Св. Фимона. (Мф. 2,1012).

Підготував Юрій ЧИГА

Дай Вам, Боже, на все гоже!

Наближається Різдво Господнє та Новий – 2015 рік.

Гарний народний звичай, у нас в українців, побажати здоров'я і усіляких гараздів людям нашого етносу в Різдвяні і Новорічні свята, став традиційним фольклорним дійством християн гуцульського буковинського села Ульма, що на Сучавщині.

У час, коли в саяві різдвяної зорі знову являється нам диво народження Христа, коли ще один рік відкриває нові можливості й перспективи, від усього серця Союзники – горяни села Ульма, бажають всім українцям здоров'я, миру, злагоди і добробуту, щастя й благосполуччя і живімо з Любов'ю і Надією, бо «Українському роду, нема переводу!».

Історія і сучасність переколиво засвідчують, що лише спираючись на Підтримку Божу, живучи за Його Заповідями, можна досягти найвищих успіхів, щасливого життя.

На Святий вечір, коли на небі з'являється Різдвяна зірка, господині на столи покладуть за давнім звичаєм пучечок зеленого жита, а ми, горяни, отаву, дві головки часнику, покривають стіл кольоровою скатертиною, по-домашньому смачно пахне в хаті свіжий буханець хліба! Поруч завжди – сіль. Дай Боже, щоб хліб-сіль ніколи не вивівся в наших рідинах.

В цих святкових моментах звернімося до Господа з любов'ю, бо, як пише в Святому Письмі, Бог – це любов, а Любов – це Бог.

Віншуємо Вас, рідні наші українці, з Різдвом Христовим та Новим – 2015 Роком. Щоб ходили в ваші домівки хлопчики й дівчатка сіяти-посівати, колядувати, усіх радісно вітати, а у торбинках через плечі у кожного з них щороку було б багато зерна пшениці, жита, кукурудзи, льону щоб ще посівали вам поріг, щоб добро ще раз сіялося у кожній хаті.

*Радіймо разом – Син Божий народився!
«Сійся родися,
Жито – пшениця,
Всяка пашниця,
Коноплі до стелі,
А льон по коліна,
Щоби нас, хрещених,
Головка не боліла!»*

І знову повертаємось до Всевишнього, хай у році Новому благословить наші добрі справи, надає Свій Милостивий Захист і Підтримку!

Хай благодать Святого Духа дарує усім українцям, усім вашим рідним і близьким удачу, радість, щастя!

З Різдвом Христовим!
З Новим Роком!

Юрій ЧИГА – голова сурівської організації громади Ульма Сучавського повіту

Гімн України визнаний найкращим у світі

Центр світової спадщини ЮНЕСКО визнав гімн України найкращим в світі (Best National Anthem in the World), повідомляє Інтерфакс-Україна з посиланням на Центр новин ООН, 25 серпня 2013 року.

До рейтингу увійшли національні гімни 193 країн. Гімн України здобув перше місце в загальному рейтингу. При цьому, до уваги брались 4 показники, по двох з них український гімн отримав найвищий бал – милозвучність, гармонійне поєднання музичної та текстуральної частин. Високий бал також був за оригінальність музичного рішення та цілісність твору.

Україна виявилась єдиною європейською країною в першій п'ятірці, а загалом до першої десятки найкращих національних гімнів світу увійшли гімни Нової Зеландії (2-ге місце), Південної Африки (3-тє), Австралії (4-те), Сполучених Штатів Америки (5-те), Канади (6-те), Сполученого Королівства Великої Британії та Ірландії (7-ме), Іспанії (8-ме), Франції (9-те) та Японії (10-те).

Для України і для українців – це привід неабиякої гордості і радості, що якраз гімн України посів перше місце і завоював такої слави. Але це нас не дивує, коли ми бачили і чули, як під час Євромайдану у Києві, на влаштованій сцені у центрі міста, постійно лунав, разом із Божою молитвою, гімн України, підбадьорюючи і мобілізуючи людей до боротьби, піднімаючи їх дух. І бачили ми до яких результатів, хоч і з невеликими жертвами, дійшла ця стійка боротьба українців на Євромайдані і як сильно подивляє його весь демократичний люд!

Слід зазначити, що всесвітньовідомий композитор та піаніст Валентин Сильвестров, нагороджений орденами «За заслуги» III ступеня, Ярослава Мудрого V ступеня, почесний доктор honoris causa Національного університету «Києво-Могилянська академія», подивляючи красу українського гімну, вважає, що у мелодії гімну «Ще не вмерла Україна» закодована пам'ять про Літургію. Про це він розповів нещодавно у інтерв'ю газеті «День»:

«Я, наприклад, був свідком чогось живого – коли весь Майдан заспівав «Ще не вмерла Україна». Це щось дуже особливе. Хочу сказати, що гімн України – дивовижний», – твердив він.

Валентин Сильвестров ще зазначив, що автор українського гімну був церковним композитором і тому свою патріотичну пісню створив за близькими йому канонами.

«Насправді його створив о. Михайло Вербицький – церковний композитор середини XIX ст. Він жив в Австрійській монархії, мабуть, дуже любив Шуберта, у нього був мелодійний дар – це помітно з його літургій. У гімнах ніде такого немає! Це унікальний твір: це – гімн України. У цьому гімні затонула якась пам'ять про Літургію, про всеношну. У цьому простому наспіві немов дме вітер, немов гілки дерев співають», – додав композитор.

Нагадаємо, що у новорічну ніч 2014 року на Майдані Незалежності у Києві понад півмільйона осіб одночасно заспівали український гімн «Ще не вмерла Україна».

Але звідки з'явилася ця пісня, слова якої належать Павлу Чубинському, а мелодія, як було згадано, композитору Михайлу Вербицькому? Подаймося трохи в цікаву історію створення цього гімну.

Як свідчать сучасники, восени 1862 року на одній з вечірок у Павла Чубинського у Києві,

сербські студенти, що навчалися в Київському університеті, співали патріотичну пісню, у якій згадувався цар Душан і в приспіві були слова «срце бије и крв лије за своју слободу». Чубинському пісня дуже сподобалася, і він раптом подався в іншу кімнату, а через півгодини вийшов звідти з готовим текстом пісні «Ще не вмерла Україна», яку тут же проспівали на сербський мотив. Деякі дослідники вважають, що на написання також вплинули мотиви мазурки «Єще Польска не згінела», яка згодом стала польським гімном. Зокрема, на мотив цієї польської пісні словацький поет Само Томашек написав пісню «Гей, Слов'яни», що була гімном Югославії у 1944-2003 роках. Інша відома версія цієї пісні – болгарська «Шуми Марица», яка стала гімном Болгарії у 1886-1944 роках.

Поширення цього вірша серед українофільських гуртків, щойно об'єднаних у Громаду, сталося дуже швидко. 20 жовтня того ж року шеф жандармів князь Долгоруков дав розпорядження вислати Чубинського «за шкідливий вплив на розум простолюду» («за вредное влияние на умы простолюдинов») на проживання в Архангельську губернію під нагляд поліції.

Перша публікація вірша Павла Чубинського – у львівському журналі «Мета», 1863, № 4. Отримавши поширення на Західній Україні, вірш не пройшов повз увагу релігійних діячів того часу. Один із них, отець Михайло (Вербицький), знаний композитор свого часу, захоплений віршем Павла Чубинського, написав музику до нього. Вперше надрукований у 1863, з нотами – у 1865, вперше почав використовуватись як державний гімн у 1917 році. У Царській Росії пісня «Ще не вмерла Україна» вперше була опублікована 1908 р. в антології Українська Муза.

У 1917-1920 рр. «Ще не вмерла Україна» як єдиний державний гімн законодавчо не був затверджений, використовувалися й інші гімни.

1939-го року «Ще не вмерла Україна» затверджено гімном Карпатської України.

Той гімн, якого ми знаємо сьогодні, не так виглядав із початком виникнення його. Він мав кілька варіантів і версій, яких хочеться мені зараз представити:

Перша версія публікації вірша П. Чубинського у львівському журналі «Мета», 1863, № 4, с.271-272

*Ще не вмерла Україна,
И слава, и воля!
Ще намь, браття-молодці,
Усміхнеться доля!
Згинуть наші вороги,
Якь роса на сонці;
Запануємь, браття й ми
У своїй сторонці.
Душу, тіло ми положимъ
За свою свободу
И покажемъ, що ми браття
Козацького роду.
Гей-гей, браття миле,
Нумо братися за діло!
Гей-гей пора встати,
Пора волю добувати!
Наливайко, Залізнякь
И Тарас Трясило*

*Кличуть насъ изъ-за могиль
На святеє діло.
Изагадаймо славу смерть
Лицарства-козацтва,
Щобъ не втратить марне намь
Своего юнацтва.
Душу, тіло ми пложимъ
За свою свободу
И покажемъ, що ми браття
Козацького роду.
Гей-гей, браття миле,
Нумо братися за діло!
Гей-гей пора встати,
Пора волю добувати!
Ой Богдане, Богдане
Славний нашъ гетьмане!
На-що віддавъ Україну
Москалям поганимъ?!
Щобъ вернути її честь,
Ляжемъ головами,
Назовемся України
Вірними синами!
Душу, тіло ми положимъ
За свою свободу
И покажемъ, що ми браття
Козацького роду.
Гей-гей, браття миле,
Нумо братися за діло!
Гей-гей пора встати,
Пора волю добувати!
Наші браття Славяне
Вже за зброю взялись;
Не дїжде ніхто, щобъ ми
По-заду зістались.
Поєднаймось разомъ всі,
Братчики-Славяне:
Нехай гинуть вороги,
Най воля настане!
Душу, тіло ми пложимъ
За свою свободу
И покажемъ, що ми браття
Козацького роду.
Гей-гей, браття миле,
Нумо братися за діло!
Гей-гей пора встати,
Пора волю добувати!*

Версія II

У 1865 році вірш був покладений на музику М. Вербицького і він став вже піснею, яка звучить приблизно так, як сьогоднішній гімн:

Ще не вмерла Україна ні слава, ні воля.
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Душу, тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду.
Станем, браття, в бій кривавий від Сяну до Дону,
В ріднім краю панувати не дамо нікому;
Чорне море ще всміхнеться, дід Дніпро зрадіє,
Ще у нашій Україні доленька наспіє.
Душу, тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду.
А завзяття, праця щира свого ще докаже,
Ще ся волі в Україні піснь гучна розляже,
За Карпати відоб'ється, згомонить степами,
України слава стане поміж народами.
Душу, тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

24 серпня 1991 року Гімн вільного українського народу «Ще не вмерла Україна» передбудівлею українського парламенту першою виконала тернопільська «Заграда», після чого ця пісня стала офіційним гімном України.

Подала
Ярослава-Орися КОЛОТИЛО

Від «Нового віку» до «Вільного слова»

К оли відзначають якусь річницю, а та річниця пов'язана з твоєю молодістю, бо стала першою важливою зарубкою на дереві твого життя, то не можеш сприймати її тільки як певну дату чи пережити без хвилювання, а чи навіть душевного щему. Такою річницею є 65-ліття часопису «Вільне слово», спадкоємця «Нового віку», заснованого 1949 р.

Був 1964 рік, мені було 24, я був свіжим випускником бухгалтерської української філології, стояв на порозі свого трудового життя, і було мені тоді радісно, ностальгійно та водночас страшнувато.

Було радісно, бо селянський син з далекої Буковини став першим «вченим» зі свого роду і тому вже не робитиме коло поля і худоби, не матиме мозолів на долонях. Ностальгійно – бо студентські роки це найкращі роки молодості, а молодість, як каже поет – «...не вернеться, не вернеться вона...». Страшнувато, бо як випускник української філології міг стати хіба вчителем рідної мови чи румунської (друга спеціальність) в якійсь сільській восьмирічці, а це мене не втішало, бо не мав ні потягу, ні покликання до педагогічної праці.

П равда, викладачка української літератури Магдалена Ласло, яка на екзамені на атестат зрілості в Серетському українському лицейі переконала мене поступити саме на українську філологію, до останнього (п'ятого) курсу навчання обіцяла мені посаду на кафедрі славистики, чи хоч в Інституті фольклору. Обіцянка пані професорки не сповнилася, та не з її вини.

Отже, переді мною стояв вибір і, аби не «закопатися» в якомусь глухому селі, де міг викладати українську мову, я вибрав стати викладачем румунської у восьмирічці кварталу Замка міста Сучави. Все ж таки, це рідна Буковина, до рідного Серету всього сорок кілометрів.

Забув сказати, що іще із лицейних років мене приваблювала література, а в студентські роки потяг до літератури, а ще до літературної критики, посилювались. У «Новому віці» я, студент-третьокурсник, надрукував обширну розвідку «Думки про українську літературу у РНР» (здається, у п'ятьох числах підряд) завдяки тодішньому головному редакторові часопису Михайлу Бодні.

Т а не суджено було мені стати працівником на ниві освіти. Присудом долі, та радше волею тих, хто мав тоді на оці єдину українську газету, буквально в останній день перед від'їздом до Клузу, де був центр «розподілу» випускників-філологів, мене розшукали і повідомили, що я одержав урядове призначення до «Нового віку». Отак освіта втратила одного з своїх «служителів», а українська журналістика виграла, хочу повірити, здібного газетаря і публіциста.

Про перші кроки в редакції українського часопису я писав в одному з минулих чисел «Українського вісника», тому не буду повторюватися. Двадцять шість років «відслужив» я в газеті, яка тепер святкує своє 65-річчя. Писав, обробляв дописи кореспондентів (тоді їх було десятки), перекладав, майже щомісяця їхав у газетярські відрядження.

Намагався робити якнайменше компромісів перед власною совістю і не надто розчаровувати читачів. Нераз перепадало мені від головного редактора І. Колесника за те, що у моїх репортажах про соціалістичну промисловість і соціалістичне сільське господарство не цитую партійні документи чи «неоцінимі» вказівки Ніколає Чаушеску. «Ти думаєш інакше» – закидав мені Колесник, та коли я вимагав пояснити оте «інакше», він відступав, наче переляканий тим, що в газеті працює інакомислячий.

О дного разу в річній характеристиці він підкреслив, що іноді я пишу «схоластично», переплутавши це поняття з «школярством».

Та я не залишився у боргу перед неуком. Відкрив енциклопедію і прочитав йому статтю про схоластику: «Середньовічна ідеалістична філософія, якій властиві догматизм, звернення до Біблії як до найвищого критерію істини», а схоластичний – «відірваний від життя».

Це вельми перелякало «головного», і відтоді не закидав мені більше за «схоластику», зате боявся доручати писати матеріали до річниць народження «товариша» і «товаришки», що було для мене великим полегшенням. Внутрішньо я відчував себе вільною людиною, потайки радів своїм інакомисленням, бо хоч так не підкорявся комуністичним догмам.

Між мною і Колесником почали вибухати часті конфлікти, але, на щастя, настали кардинальні зміни в грудні 1989 року, і я з радістю та насолодою написав, так би мовити, «програму» статтю у першому числі «Вільного слова» (січень, 1990 р.) під запозиченим з французької революції гаслом «Рівність, братерство, свобода».

Прикро згадувати, але в редакції почалися «змагання» за керівну посаду, і я дуже зрадив, коли стараннями покійного Степана Ткачука Спілка письменників Румунії погодилася видавати під своєю егідою український літературний журнал «Наш голос». Я став його головним редактором, Євген Михайчук моїм заступником, а Микола Корсюк покинув видавництво «Критеріон» і став генеральним секретарем журналу.

В ідтоді минуло чверть століття, «Вільне слово» йшло своєю дорогою під керівництвом Івана Ковача, а після виходу у світ «Українського вісника», задля якого я покинув «Наш голос», часопис, який відзначає нині своє довголіття, змінив профіль, став культурно-просвітницьким, аби тематично не співпадати з «Українським вісником».

Отже, мені випали два нові виклики-випробу («Наш голос» і «Український вісник»), а Іван Ковач залишився вірний часопису, в якому почав газетярську дорогу. Було йому і колективу газети нелегко, особливо тоді, коли Міністерство культури перестало фінансувати часопис, а СУР «не квапився» взяти його під свою опіку.

Та і тепер нелегко, бо йому, як і мені, бракує молодих журналістів, які б ходили «на терен», тобто у відрядження у регіони з компактним українським населенням і писали про життя-буття наших громад, проблеми (непрості!) освіти рідною мовою, відображали реальний стан нашої культури та інші пекучі аспекти сьогодення українського люду. А ще стикаємося з браком активних кореспондентів, яких зараз можна перелічити на пальцях. Бо колишні дописувачі або відійшли з життя, або відкляли набік своє перо, молодь не схильна до цієї справи, а до самореалізації в інших галузях.

Та часопис живе, виходить щомісяця, орієнтуючись на виховну та просвітницьку тематику, підтримуючи український дух серед нашого люду.

У домівці СУРу наші робочі столи стоять один напроти іншого, їх розділяють якісь два метри. Тому і наші газетярські «кухні», претензійніше «лабораторії», один одному на видноті. Часто скаржимося, мабуть, задля годиться, коли роботи валом, що ми правимо чужі матеріали, стилізуємо, дзвонимо співробітниками з провінції, незлобиво їх лаємо, верстаємо часопис, робимо коректуру, кожне число народжується «у муках». Та ці «муки» для двох головних редакторів, на жаль, уже пенсіонерів, «солодкі», без них не можемо жити.

Живемо надією, що з часом передамо їх в моподі надійні руки, та де вони?

А до того часу вітаю щиро колектив «Вільного слова» зі славним 65-річчям і бажаю йому натхнення, наснаги і творчих успіхів.

Михайло МИХАЙЛЮК,
шеф-редактор «Українського вісника»

Хвилююча зустріч після 60 років

Прошли роки, багато чого змінилося за цей час, але наші шкільні спогади з Серетської української педагогічної школи – випуск 1954 р. – не змінилися. На наших зустрічах відчуваємося так, начебто ми знову на початку шкільного 1950-1951 р.; школа для нас залишилася другою рідною сім'єю, другою батьківською хатою. Тому що, можливо, не всі читачі «Українського вісника» знають про випускників Серетської української педагогічної школи, тому я хочу написати про них.

Перший випуск був в 1952 р., який навчався тільки два роки, бо потрібно було багато учителів після війни. Перші випускники Серетської української педагогічної школи 1952 р. були: Константін Буцура, Віктор Кідеша, Микола Клим, Олександр Данієлюк, Віоріка Філіп'юк, Михайло Григораш, Ємілія Сурмей, Леонтіна Сурмей і Юлія Стейчук.

Другий випуск, 1953 р., був чотирирічним. Останній випуск припадає на 1958 рік. Автор цих рядків належить до випускників 1954 р.

Можу сказати, що випускники 1954 р. є найзгуртованішими, бо лише ми організували зустрічі в 10 р., 20, 30р., 40р., 50, а після 50 р. щороку в різних місцевостях.

1954 року під керівництвом директора Серетської української педагогічної школи Богдана Яричевського, проф. Ол. Петрашука, керівника IV-го року А і проф. Софії Яричевської, керівниці IV-го року Б, знаменитих професорів і учителів, 44 випускники українці після заключного іспиту одержали дипломи учителя. Це Юрій Антонович, Константін Смокот, Микола Гораш, Василь Танасійчук, Ольга Гапенчук з Шербівців; Модеста Кордубан, Аурора Сесерман, Аурелія Майдан, Вероніка Майдан з Калинешт Купаренку; Іларія Угрик, Юрій Москалюк з Марицеї; Олтя Ткачук, Марія Ткачук, Анна Паулюк, Олена Загорюк, Траян Малиш з Данили; Євфрозина Сметанюк, Лідія Гулай, Олена Гостюк з Іпотешт; Віктор Кушнір, Віктор Пергінський, з Дарманешт; Василь Усатюк, Василь Гавриш, Олександр Гуменюк з Балківців; Микола Майданюк, Михайло Федюк, Іван Григораш, Віктор Козарюк, Євген Шовкалюк з Негостини; Іван Герасим з Гранічешт; Юрій Юрчик з Вашківців; Домніка Шовкалюк з Киндешт, Ємілія Запотоцька з Синівців, Тамара Горашук, Тітус Мар'янчук, Сільвія Олар, Віктор Попович, Анна Рачик, Зіновія Скutelьник, Валеріян Бойчук, Ерна Гаюра, Петро Ісаков, Вільгельм Мацнер і Олена Матейчук з Серету. Всі випускники одержали призначення на роботу, більшість з них були відправлені в українські села

Дунайської дельти, на Марамороцину, головню до шкіл Рускови, Полян, Бистрого, Рони. Деякі і дотепер залишилися там, як Михайло Федюк в Тульчі, Анна Павлюк в Полянах. Хочу сказати, що хлопці учителювали тільки два місяці, бо їх забрали до війська. Після військової служби з 44-ох випускників здобули вищу освіту: Віктор Попович і Константін Смокот закінчили консерваторію, Василь Танасійчук біологію, Віктор Козарюк історію-філологію, Вероніка Майдан філологію, а Микола Майданюк Інститут фізичного виховання і спорту в Бухаресті. Після закінчення педшколи в 1954 р. ми домовилися організувати зустрічі в 10 р., 20 р., 30 р., 40 р., а після 50 р. щороку, дійшовши в 2013 р. до 59-ої річниці, яка відбулася в приміщенні Союзу українців Румунії в Сучаві. Організатори були Віктор Козарюк і Траян Малиш. На цій зустрічі я запропонував відсвяткувати 60-річчя від закінчення Серетської української педагогічної школи в Сереті.

Отже, цьогорічна зустріч відбулася в Сереті 16 серпня в професорському залі Технічного коледжу імені Лацку Воде. На жаль, з 44 колишніх колег ще живуть тільки 24. Померли 10 з IV-го А і 10 з IV-го Б.

О 10 годині ми зібралися в професорському залі при круглім столі і всіх привітав організатор події Микола Майданюк і його дружина Сільвія. На зустріч прийшли Анна Павлюк з Полян, Вероніка Майдан з Кимпулунгу, Модеста Кордубан і Аурора Гуцан з Сучави, Євфрозина Сметанюк з Іпотешт, Віктор та Іларія Козарюк з Марицеї, Олтя Ткачук і Траян Малиш з Данили, Василь Танасійчук з Шербівців, Аурора Гуцан з Сучави, Тітус Мар'янчук з Грамешт, Домніка Шовкалюк з Киндешт, Анна Рачик із Зворіште, Сільвія Олар і Микола Майданюк з Серету. Не могли прийти на ювілейну зустріч 7 колег через стан здоров'я, а двох колег не могли знайти.

Перша частина нашої зустрічі почалася, так би мовити, сповідальним моментом, коли кожний міг сказати про себе, про своє життя. Василь Танасійчук згадав як його призначили учителем до Шербівської школи після військової служби і як він наполегливо учився до вступного іспиту на біологічний факультет в Ясах, але першого разу не вступив, бо були в нього труднощі з хімією. До наступних іспитів був краще підготовлений і став студентом. «Після закінчення вищих студій мене прямо призначили директором Шербівської школи. Під моїм керівництвом був зведений новий будинок школи і було обладнано найкращий кабінет природознавства в Сучавському повіті» – сказав він.

Модеста Кордубан згадала у своїм слові як вона разом з Ємілією

Запотоцькою жили в одній хаті з викладачкою фізики і хімії пані Лемною, а Віктор Попович приходив деколи і стукав у вікно.

Дівчата дивилися за ним, бо був дуже гарний і добрий музикант. Після закінчення Серетської української педагогічної школи Модеста працювала учителькою в Молдові Сулиці, Шербівцях, Калинештах, Сиготі, Іцканах, у Сучавській школі номер 2, а останні роки вчителювала в сучавському художньому ліцеї, звідки і вийшла на пенсію. Живе у Сучаві.

Вероніка Майдан (Андріеш) сказала, що після закінчення школи вступила у Бухаресті на філологічний факультет на відділ української та румунської мови. Після закінчення вищої освіти працювала в Серетському ліцеї як викладачка української мови, в Калинештах, а останні роки в Кимпулунзі. Вийшла на пенсію і живе в Кимпулунзі.

Траян Малиш після закінчення навчання був призначений учителем у Полянах на Марамороцині разом з іншими колегами. Він згадав як Микола Майданюк і Сашка Гуменюк принесли до Полян хлібину вагою двох кілограмів, яку Микола одержав в Леордіні, де грав у волейбольній команді. Вони прийшли до Полян пішки і босаки. Після армії учителював в Дарманештах, в Данилі і 35 р. в Якобештах, звідки і вийшов на пенсію. Живе у Данилі.

Іларія Козарюк (Угрик) одержала призначення учителювати в Дарманештській школі, а пізніше перейшла в своє рідне село Марицею, звідки вийшла на пенсію. Живе у Марицеї.

Тітус Мар'янчук сказав, що до армії учителював у Балківській школі, а після армії в Сереті, Синівцях, Киндештах. Завершив учительську працю в Грамештах як викладач російської мови. І тепер грамештяни звертаються до нього пане професор. Пенсіонер, живе у Грамештах.

Аурора Гуцану розповіла, що спочатку учителювала в Калинештах Єнаке, вийшла заміж і пішла учителювати в місто Лоня, а закінчила трудовий стаж у Сучаві. Пенсіонерка, живе в Сучаві і керує з великим успіхом вокальним гуртком «Свекрухи», з яким брала і бере участь у різних фестивалях на сценах Румунії, України і Польщі.

Віктор Козарюк до війська учителював у гірському селі Переул Бряза. Після військової служби – у Шербівцях, Калинештах-Єнаке. Останні роки праці провів в Марицейській школі. Довгий час був директором Марицейської школи, а також директором культурного дому. Віктор згадав, як нас, восьмеро учнів, було покарано на IV-у курсі за те, що ми хотіли зробити на жарт фільм з одним колегом, за що вся школа була покарана і не пішли в кіно, яке було для учнів лише в середу. І тепер не знаємо, чому ми той «фільм» назвали «Лейбо Гілба». Вийшов на пенсію і живе в Марицеї.

Олтя Ткачук сказала, що на початку її учительської праці мала багато труднощів, але переборолала їх. Майже всю учительську роботу провела в Данильській школі, звідки і вийшла на пенсію. Подякувала організаторові за прекрасну й емоційну зустріч. Пенсіонерка і живе в Данилі.

Микола Майданюк, автор цих рядків, у своїм виступі сказав, що працював короткий час в школі села Рускова на Марамороцині. Після 3 років військової служби працював в Негостинській школі (від 1957 до 1967 року), коли перейшов до Серетського ліцею на кафедру фізичного виховання і спорту. З 16 жовтня 1967 р. до 2000 р. був фізкультурником в ліцеї, звідки вийшов на пенсію. Був директором негостинського культурного дому.

Після виходу на пенсію працював ще 9 років у негостинській школі, де заснував художній вокально-інструментальний гурток «Негостинські струни», з яким виступав не раз на сценах Румунії і в Україні. В 2006 р. гурток взяв участь у Міжнародному фестивалі «Український спів у світі» в Києві.

Друга частина зустрічі відбулася в ліцейському спортивному залі, де негостинський ансамбль «Червона калина» представив гарний спектакль з українськими танцями. В продовженні зустрічі я запросив моїх колег на святковий обід, приготовлений кухаркою Віорікою Фрасинюк.

Було весело, лунали пісні, які ми співали колись в школі. Співали і «На многая літ» для всіх, а головню для організатора зустрічі. Я був запрошений заспівати колегам кілька жартівливих пісень.

Зустріч продовжувалася бесідою між колишніми колегами, які обмінялися адресами і номерами телефонів, зробили багато фотографій.

Потім я заспівав їм одну пісню з репертуару вокально-інструментального гуртка «Негостинські струни». Це була українська пісня «А зорі, та зорі».

*А зорі та зорі по синьому морі,
А місяць з-за хмар виглядав.*

*Ти рвалась, голубко, від мене до хати,
А я все тебе не пускав.*

*Пустити мене, милий, пустити ня до хати,
Надворі біліє вже день.*

*Як прийду до хати, спитається мати
А де ж ти була дотепер?*

*А ти її скажеш, моя наймиліша,
Що була в вишневім саду,
Квіточки збирала і пісню співала,
Тепер вже додому іду.*

Зустріч закінчилася надією, що всі присутні на ній і ті, котрі з різних причин не могли бути з нами, будемо в 2015 р. в Сучаві. На прощання автор цих рядків організатор зустрічі, звернувся до колишніх колег: «Спасибі вам, дорогі друзі, за ваш труд, що ви приїхали на це здибання». До побачення!

Микола МАЙДАНЮК

У нашій українській пресі в Румунії, фінансованій Союзом українців, друкуються цікаві статті і на релігійні теми. Так, в грудні наші читачі мають можливість дізнатися про традиційний святковий Святий вечір, про обряди колядування на Мараморощині, Сучавщині, в Банаті та Гирлі Дунаю, де проживають українці.

І я писав про різдвяні обряди в гуцулів.

Я читаю і перечитую наші публікації, знаю тематику до Різдвяних свят, але про історію колядування та заборони цих обрядів на Гуцульщині донині ще не писалося.

Історія гуцульського колядування була не раз дуже сумна, сповнена переживань і болів. Коли Австрія під кінець ХХІІІ століття окупувала Галичину, зайнялася ліквідацією карпатського опришківства. Під час цієї акції найбільше потерпіли гуцули. Життя українського населення Карпат залежало від сваволі мандатарів, начальників поліції. Вони вперше заборонили гуцулам сходитися разом і лагодити колядницькі групи, бо це ніби опришківські загони. Майже півстоліття тривала ця мандатарська неволя. В 1848 році, по знесенні панщини та поліцейського мандатарства, коляда знову повернулася в гуцульські гори. То був надзвичайно радісний момент для гуцулів. Все населення чудово приймало колядницькі табори, їхні співи й танці. Трембіти не переставали сповіщати про цю радісну подію.

На жаль, лише півстоліття тишилися гуцули колядницькою свободою. На початку ХХ століття впала на обряд колядування нова загроза.

У 1902 році трапився в Жаб'юму, тепер Верховина, на весіллі Ігната Штефуряка трагічний випадок: під час суперечки один підпийлий легінь ударив барткою свого противника і смертельно його поранив. Тоді Жаб'ївська рада заборонила гуцулам носити бартки. Жандарми ходили по хатах і забирали бартки. Існував обичай у гуцулів, щоб колядники мали бартки. У новій ситуації вони замість барток ходили у коляду із палицями, а це зіпсувало людям усю радість, бо «гуцул без бартки, ек жовнір без

Заборони колядницького обряду на Гуцульщині

гвера».

У 1907 році пригнітила гуцула нова неприємна і сумна вістка. Церковна влада заборонила колядувати «по-старовіцьки». Місцеві священики домагалися, щоб гуцули справляли коляду тільки по-церковному без музики, танців, жартів, перчених коломинок. «Господи, що то си за рейвах підніс, най Бог борони. Всі люди зачели говорити, що то попи хоче нашу давню віру скасувати. У нас така віра, що доки люди писанки пишуть і доки коледники ходять, то доти наша руська віра буде на світі. В деяких селах люди цілком си схерли стародавнього звичаю на свіцці цілі» – заявив один гуцульський діяч.

Зрештою, остаточно дійшло до поділу колядницьких таборів. Старші віком гуцули, ті, що були матеріально пов'язані із церквою, залишилися при церкві. Січовики організували власний обряд колядування за старовіським звичаєм, згідно з традицією, що людям дуже подобалося. Ці колядницькі табори називали «козацькими», або світськими. Народ любив їх і щедро обдаровував: грішми, зерном, воском, прядивом, вовною. Увесь цей набуток обертали січовики на освіту, книжки, пресу й на національне освідомлення селян. Недалеко від Ульми, тобто третє село, Сергії, де народився Лук'ян Кобилиця, голова сільської ради Іван Чокан, якого нащадки живуть в Ульмі (1928-1929 рр.), як головний член

січовиків збудував на хуторі Фашки (тепер на Україні) нову школу і приміщення для учителя. На його кошти в п'ятниці дітям газдиня голови (примаря) варила пісню їду, як каже моя сусідка, Марія Данилюк, 86 років, котра між 1936-1940 рр. була ученицею цієї школи. За такі прекрасні добродійні справи і милостині Івана Чокана із жінкою 1940 році вислали на Сибір, де померли. Деякі молоді священики симпатизували січовиків, але це було дуже потайно. «Козацькі» колядники були раді з цього й на Різдво починали коляду від свого священика по-старовіськи, хоч таке колядування було заборонене. Спершу співали йому одну коляду церковну, в якій згадуються кілька разів Ісус Христос, Богородиця, святі. Але під кінець вони переходили до старовіських куплетів, танцювали кругляка та коломинок, що священикам, які теж були селянського роду, дуже подобалося. Все це діялось наче б «секретно», бо ієрархи дали вже сказаний указ щодо колядування.

Але це полегшення щодо колядництва не тривало довго, бо 1939 р. вибухла друга світова війна. Галичина, а згодом і Буковина, попали в російську-советську неволю, яку гуцули називали «советським пеклом».

Щойно після бурхливих подій 1989 року, а в Україні 1991, настав час національного та релігійного відродження і колядники повернулися на вулиці міст і сіл Західної України – головні церковні свята та обряди, які півсторіччя були советськими окупантами суворо заборонені.

Союз Українців Румунії кожного року, під час Різдва по-старому стилю, у Сігеті організує Фестиваль колядок, де сходяться колядницькі групи з українців Сучавщини, Банату, гирла Дунаю, Сату Маре та інших зон, де проживають українці.

Всі радіємо відродженню традиційних свят і звичаїв, як нормальним явищем по всіх містах і селах Румунії та України. Тішуться і гуцули поверненням всіх традиційних обрядів.

Юрій ЧИГА

НАРОДИЛАСЬ 101 РІК ТОМУ

Багато років хотів я побачити у Марицеї людину, якій би сповнилося 100 років, тобто ціле століття. І ось, рік тому я мав таку нагоду: 23 грудня 2013 року Євгенія Козмюк-Николайчук дожила до ста років.

Отже, вона пережила дві світові війни, дожила бачити по телебаченню як перші люди «сіли» на Місяць!

Румунія за ці роки перейшла від монархії до республіки. Минулися королі, Румунія стала комуністичною, відбулася так звана Груднева революція. Настала демократія, увійшли і в Європу і навіть у НАТО!

Після першої та другої світової війни її чоловік дістав землю, а потім ту землю до колгоспу забрали!

Євгенія (Гіня, як кажуть у Марицеї) Козмюк народилася 23 грудня 1913 році у селі Марицеї (Громада Дарманешти, Сучавський повіт).

В 1931 році вийшла заміж за свого односельчанина Дмитра Николайчука. Мали четверо дітей, трьох синів (Іван, Юрій, Аурел) та дочку Олімпію.

На жаль, 1988 р. помер її муж, 1998 р. помер Юрій, 2008 р. відійшов і Аурел, а Іван нині хворий.

Донедавна Гіня жила у своїй хатинці у Федерках, так називається та частина села. Там народився і наш бувший депутат Вікентій Николайчук та Вікентій

Николайчук-Контуш, голова Галацької філії СУРу.

Нині вона живе у своїй доньки Олімпії.

Нелегке було життя нашої Гені... Близько двадцять років доглядала хворого тестя, який був паралізований.

Має 8 внуків і 9 правнуків. Ось вона дожила до 101 року життя.

Вона ходить сама, їсть та говорить нормально.

Бажаю їй багато здоров'я!

Микола КУРИЛЮК

ВІДКРИТИЙ УРОК

Внесок сучасних українських письменників Румунії у розвиток української культури

Під такою назвою відбувся відкритий урок з української мови в школі буковинського села Калинешти-Енаке. Взяли участь викладачі української мови з Сучавського повіту, на жаль, не усі, а відсутні багато втратили!

Урок провела надзвичайно викладачка української мови Чечілія Лисинчук. Відбувся урок в VI-ому класі.

Ось що сказала викладачка на початку уроку: «Сьогодні будемо говорити про українських письменників, які народилися в нашій країні та мали важливий внесок у розвиток української культури. Це буковинці Ст. Ткачук, Ю. Лукан, В. Клим, В. Цаповець, М. Михайлюк, Т. Ребошапка, К. Ірод, І. Негрюк та інші, це Іван Ковач, М. Корсюк, П. Романюк, Ю. Павліш та ін.

Урок вівся на високому рівні з використанням комп'ютера.

На екрані появлялися наші письменники та їх твори. Коли йшлося про поетів, учнів декламували їх вірші.

Урок був динамічний.

Під час уроку учні розв'язали навіть і один ребус, щоб доказати, що вони засвоїли тему. Подаю цей ребус.

Чечілія Лисинчук наприкінці уроку сказала: «Українська культура – це сукупність матеріальних та духовних цінностей, створених українським народом протягом його історії».

Цікаве було і домашнє завдання, а саме: «Уявіть собі інтерв'ю з одним із авторів, про яких ви дізналися під час уроку, на одну з наступних тем: 1) Рідна мова 2) Натхнення 3) Біографія 4) Вплив творчої праці на життя письменника.»

Після закінчення уроку викладачка Лариса Серединчук (гімназія ім. Петру Мушата в місті Серет) прочитала реферат на тему уроку. Вона нагадала всіх наших письменників – від зачинателів української літератури до нинішніх прозаїків та поетів.

Лучіан Дімітріу, директор-координатор, представив історію школи села Калинешти-Енаке та назвав імена багатьох видатних мешканців громади Дарманешти, до якої належить село.

Дискусії були жваві і цікаві.

Викладачка Корнелія Антонета Крайнічук (ліцей ім. Лацку Воде, Серет): техніка викладачка і учні, привели до того, що урок був на високому рівні.

Викладачка Чечілія Лисинчук не забула похвалити учнів, а там, де треба, зробила і зауваження. Урок досягнув своєї цілі.

Викладачка Анка Штюбіану (школа с. Балківці): «Гратулю всіх учнів, а викладачку поздоровляю! Тема була корисна для всіх. Урок пройшов відмінно, учні мене схвилювали».

Інспектор ілля Саучук: «Це була надзвичайна педагогічна акція. Ще з моменту прийняття гостей, коли учні Дамаріс Морган та Роберт Бучінський зустріли їх з хлібом і сіллю, я був упевнений, що все буде гаразд».

Розуміється, що була і артистична програма.

Маючи на увазі, що в місяці грудні люди колядують, учні викладача Петра Ілінкей виконували колядки: «Добрий вечір», «Во Вифлеємі нині новина», «Тиха ніч» та «Небо і земля».

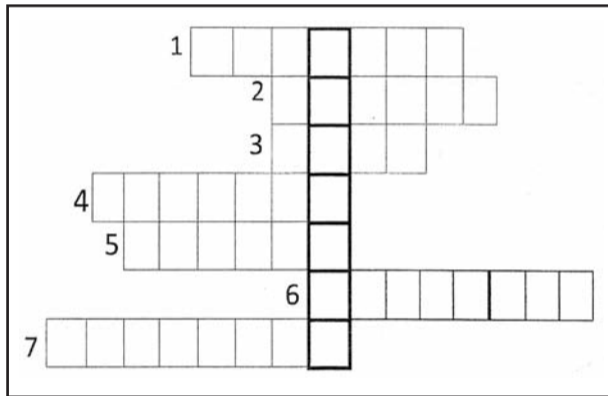
Треба підкреслити, що всі педкадри та учні доклали великі зусилля, щоб все було на високому рівні.

Честь їм!

Микола КУРИЛЮК

Фото автора

Пропонуємо читачам часопису «Український вісник» розв'язати ребус.

1. Країна, в якій народилися письменники, про яких ми говорили сьогодні.
2. Ім'я автора, народженого у селі Данила Сучавського повіту.
3. Ім'я автора твору «Мої гори».
4. Основна тема віршів Юрія Чиги.
5. Поетична збірка Івана Ковача з 1972 року.
6. Назва газети, в якій друкує вірші Іван Арделян.

7. Освітня сфера, на яку мали вплив згадані письменники.
Відповідь у наступному номері.

ПЛЕКАЙМО РІДНУ МОВУ!

26 листопада викладачі української мови завітали до восьмирічної школи в Калинештах-Енаке, яка привітно зустріла своїх гостей. Із хлібом і сіллю двоє маленьких учнів привітали нас щирими лагідними очима та ніжною усмішкою. У них на грудях були змальовані на клаптику паперу румунський та український прапори. Це довідка, що у школі поважають державну та рідну мову.

Тема гуртка і відкритого уроку: внесок українських сучасних письменників із Румунії у розвиток культури. На мою думку, цікава і дуже корисна тема для учнів.

Насправді, вона складніша, але тут виявляється здатність викладача у спрощенні поданого матеріалу, щоб учні могли засвоїти певні знання.

Дітям потрібно знати, що українська рідна мова жива і багата, яка постійно розвивається, а не десь забута у давніх-прадавніх підручниках...

Відкрити учням те, що їхньою рідною мовою письменники творять і таким способом забезпечують їй невмирущість.

Викладачка Чечілія Лисинчук, даруючи присутнім на уроці ясну усмішку, разом із своїми учнями почала мандрувати Румунією, де компактно проживають українці та говорити про плідну діяльність наших митців на ниві української мови.

Як гарно та любо, що маємо чим пишатися...Урок провівся успішно, учні декламували вірші сучасних поетів, заповнювали ребус різними вивченими знаннями. Це для них заохочення говорити, вивчати, розвивати свою рідну мову. І чому ні, вийти майбутніми митцями культури рідного роду.

Викладачка восьмирічної школи з Серету Лариса Серединчук розказала про історію сучасної української літератури у нашій державі та запримітила, що майбутнє культури забезпечує минуле та сучасне покоління.

Після закінчення уроку відомий викладач Коля Курилюк підтвердив невичерпне багатство української культури, перерахувавши значущі імена.

Я, особисто, відчула захопленість із сторони газдів розкрити нам невідому, але дуже важливу сторінку із життя села та його жителів. Почуття гордості випливали із виступів учасників.

Тільки радість може охопити душу двомовця, почувши, що і тут, і там гомонить рідна мова та існують люди, котрі своєю працею та вартістю викликають пошану своїх побратимів навіть іншої національності.

Хвилюючий момент подали нам учні під керівництвом викладача релігії Петру Ілінкей. Хоча румун, він завжди присутній на різних шкільних заходах із учнями школи. Це обдарована людина, закохана у свою працю. А українська пісня, колядка надзвичайні. Можна їх не любити?...

Мов ангелятка, учні теплими голосочками виконували колядки. Щірі оченята обіймали нас радісним поглядом, передаючи спокійний душевний настрій.

Після такої події та всього побаченого відчуваєш задоволення, у душі зароджується надія.

Анка МАЙДАНЮК ШТЮБІАНУ
(Продовження на 9 стор.)

3 Різдвом Христовим

В місті Вєфлеємі

В місті Вєфлеємі нині новина,
Бо Пречиста Діва сина родила.
Сина породила, в ясла оповила,
Божого Сина. | (2)

А Йосип старенький біля них стоїть,
Для дитя Ісуса пелени стелить.
Дитя повиває, пісню му співає,
Божому Сину. | (2)

Прийшли тріє царі з подарунками,
А над ними зорі ополонками.
Прийшли тріє царі, принесли му дари,
Божому Сину. | (2)

Ангели на небі славу співають
І людям на землі проповідують:
Слава Рожденному! Щастя в кожному дому |
І всім на землі! | (2)

В місті Вєфлеємі нині новина,
Бо Пречиста Діва сина родила.
Сина породила, в ясла оповила,
Божого Сина. |

В яслах лежить

В яслах лежить, хто ж поспішить
Співати маленькому
Ісусу Христу, Богу істу
Новонародженному.
Пастиріє прибігайте,
Йому мило пригравайте
Яко пану нашому.

Святий Йосиф в руках носить
Пелени Маленькому,
"Люляй, люляй" – приспівує
Новонародженному;
Віл і осел приклякають,
Паров Його огрівають,
Створителя свого.

Зібралися, кланялися
Дитятку маленькому,
Тріє царі несуть дари
Новонародженному;
А звіздар їх проводжає,
Над вертепом просвічає,
Де Дитя в яслах лежить.

І Ангели, Архангели
Вдячно всі приспівують,
Голосами і трубами
В небі всі пригрівають:
Над вертепом в Вєфлеємі,
В Давидовім тихім домі,
Яко Пану нашому.

Людіє, всі Патріархи –
Всі ся десь утішають,

І отроки со пророки
Согасно воспівують:
Сонце, місяць со звїз дами,
І ти, Єво, со Адамом,
Нині розвеселїться.

І ви, гори, і ви, холми,
Всі ся десь возіграйте!
І ви, птиці, ви, пірнаті,
Радїсно позлітайте,
Бог ізволив народитись,
З Пречистої воплотитись
Присно Діви Марії.

І ми нині всі вірні,
Всі ся десь утішаймо,
Рож денному безсмертному
Низько ся поклоняймо,
Котрому честь і хвала,
І на віки віків слава,
Яко Пану нашому.

Возвеселімся всі разом нині

Возвеселімся всі разом нині:
Христос родився в бідній ясині!
Посліднім віком став чоловіком,
Всі утішайтесь на землі. | (2)

Всі утішайтесь на землі гойно,
Хвалу віддайте Йому достойно,
Пожаданому, з неба даному,
Которий весь світ відкупив. | (2)

Которий весь світ спасе від ада,
Чрез Нього вічна всім вірада,
За тоє Йому, Пану нашому,
Пісні співаймо согласно. | (2)

Пісні співаймо согласно, мило,
І торжествуймо всі купно щиро;
"Слава во вишніх, а мир для нижніх!" -
Весело світу гласімо. | (2)

Світу гласімо Господа явно,
О которім вже пророки давно
Пророкували, проповідали,
Що ся народить Цар віків. | (2)

Що ся народить Цар віків слави.
Зітре на землі зміїні глави,
Перські царі прийшли со дари,
Поклін віддали смиренно. | (2)

Поклін віддали смиренно нині.
Христу рожденну, малій Дитині:
Ливан і злато, і смирну на то
Яко кадило зі страхом. | (2)

І пастиріє со страхом бігли,
Там де віл, осел Дитину гріли;
Ангели в небі, к Його потребі
Умільно пісні співають. | (2)

Пісні співають Народженому,
Во яслах нині положеному;
І ми співаймо і вихваляймо,
Його на віки славімо. | (2)

Щоби нам дав тут довго прожити,
Царствія Його всім доступити:
Врагам коритись і їм стидитись, -
А нам во мирі прожити. | (2)

Прожити мирно в долгоденствії,
Служачи Йому в єдиненії,
Чистая Панно, Тя неперестанно
Хвалим со Сином на віки.

Гей високо в темнім небі

Гей високо в темнім небі
Зірка засіяла,
Плила, плила між горами,
Над шипкою впала.

Мати сина породила,
В ясла положила,
Голим сіном притрусила
Господнього сина.

Де колиска золотая,
Пелюшки шовкові,
Де пирина для дитини
М'які та пухові.

Нехай божому дитяті
Честь і слава буде,
Нехай його прославляють
В цілім світі люди!

ПЛЕКАЙМО РІДНУ МОВУ!

(Продовження з 8 стор.)

Але, на превеликий жаль, вістка, що нарешті ми, викладачі української мови, входимо у «нормальність» і учні вже не будуть давати письмову роботу на рідній мові, зруйнувала мій душевний спокій. Так велить закон!

Боже милий, про яку нормальність говориться тут? Виходить, що це аномально розвивати та удосконалювати рідну мову та необхідно забрати у дітей можливість діяти фахівцями у різних галузях на рідній мові. Значить, нам, викладачам, треба облеглити собі працю, бути вдячними, що десь тут, там ще якось то розмовляються по-українськи і досить.

Який парадокс... Говоримо про культуру рідної меншини, минула та сучасна, а «душимо» майбутню... А культура з'являється просто так?! Це не наука, невтомна праця, зусилля?

Бог подарував нам рідну мову, предки її зберегли, дідуся та батьки нас їй навчили, а викладачі допомагали її розвивати.

Як можна удосконалювати мову, коли вилучається те, що потрібне для цього, вигадуючи різні причини.

Боже допоможе, нехай виправиться ця помилка, тому що чиниться велика несправедливість нашій рідній українській мові. (« Боже, Отче милостивий, / Ти нам дав ту мову красну, / Поміж мовами найкращу, / Нашу рідну, нашу власну... / Поможі, Небес Владико, / Хай буде по Твоїй волі, / Щоб та мова гомоніла / Вільно: в хаті, церкві, в школі.» Юрко Шкрумеляк - Молитва за рідну мову).

ВХІД РОСІЙСЬКИХ ВІЙСЬК ДО СІГЕТУ (II)

(За книгою Лауренція Батіна «Мараморощина та мараморошці під час Першої світової війни»)

(Продовження з минулого числа)

Увійшовши в місто, один з російських офіцерів, якого автор називає «козацьким офіцером», дав зрозуміти місцевим жителям, що якби місцева делегація не вийшла була їм назустріч, то вони мали привітати місто гарматними залпами, а також – «Від ваших загонів ми навчились брати викуп. За місто окуповане візьмемо від вас щонайменше 180.000 крон», – повідомив їх.

Заступник примаря Шандор Добай відповів, що в місті не знайдеться більше 1.800 крон, бо всі коштовності забрали з собою біженці. Перекопаний щирістю Добая, капітан погодився прийняти, як викуп сіно, ячмінь, корови, коні та сигарети.

Спочатку до міста увійшло біля 200 козаків на чолі зі старим генералом, який їхав верхи на білому коні, зупинився в центрі перед будинком сьогорнішнього кінотеатру і з сідла промовив кілька слів до малої громади людей, що зібрались тут. Брати Грабарі та Берчі переклали людям слова генерала, який не сказав нічого нового, бо те саме почули і від капітана. Після того генерал зі своєю суїтою пішов до готелю «Корона», куди запросив всіх членів місцевої адміністрації та перекладачів, а козаки вершники оселились в кінці міста, в Чарді.

На балконі готелю «Корона» між прапорами білого кольору, символу миру, появилася і російський національний прапор – біло-синьо-червоного кольорів. Побачивши його, місцеві жителі тільки зітхнули з досадою. Скоро на балконі появилася сам генерал з офіцерами, щоб зустріти вхід свого війська.

Перший загін, що складався з приблизно 300 вершників, на головну

Сігет

площу увійшов з піснею. Люди пригадують, що козаки співали дуже гарно, а слова пісні були подібні до найгарнішої угорської колядки, яка починала словами «Слава Господу на небі, мир людям на землі». Солдати були розміщені в казармах.

Після них появилася другий загін, трохи більший – 300-400 вершників, які

Російські солдати в Сігеті

теж співали, але не так гарно, як перші.

Після них на площу, сильно торотячи, увійшла артилерія – 12 гармат та вози з амуніцією. Артилерійці дефілювали попід балконом, з якого генерал сильно вигукнув: «Хай живе цар, місто наше!»

Опісля пройшли вози для транспорту поранених і наприкінці конвою маленька група вершників. Більша частина війська направилась до Солотвини.

Вхід російського війська продовжувався і другого дня, – в неділю 4 жовтня. Увійшли три загоны, приблизно 1000-1200 москалів, які побачивши на балконі готелю російський прапор «божевільно заревіли» три рази «Ура!».

Перед другим загонем йшли пішки від 100 до 120 полонених австроугорських піхотників.

Російська армія розійшлась вулицями.

Кожен солдат мав коротку гвинтівку, широку шаблю і кинджал. Рідко хто з них мав доброго коня, самі шкапи з потрісканими копитами, більшість з яких поздихали в Сігеті. Козаки ходили вулицями і були дуже веселі.

Офіцери, які чи не всі знали німецьку мову, виявились привітними і намагались тримати порядок, але були і випадки, коли одні з них дозволяли солдатам різні беззаконня.

Надіючись, що знайдуть гроші та державні цінності, почали обшуки. Спочатку в офісах фінансового управління і в приміщеннях філій Австроугорського банку, але знайшли всього тільки два філери, яких забув хтось на одному зі столів. В той же день зробили обшук і в будинку місцевої мерії, де знаходились і кімнати для дітей сиріт. Тут також не знайшли нічого. Дуже їм сподобалось житло префекта і його гардероб, якого споржнили в одну мить.

В неділю ранком генерал Брусілов переселився до будинку префектури, на якому повісив російський прапор. Вечором запросив офіцерів до себе на вечерю, яка тривала до самого ранку. Генерал розгорнув карту і повідомив присутніх, що до Будапешта залишилось тільки три зупинки: Сату Маре, Дебрецин і Будапешт, до якого доберуться через три тижні.

Офіцери та солдати питали в місцевих жителів, скільки днів треба йти до Будапешта та до Сербії, а коли ті їх питали, чому в них немає піхоти, відповідали, що позаду них йдуть три мільйонни піхотинців.

(Далі буде)

Михайло Гафія ТРАЙСТА

НАЙТЯЖЧИЙ ГРІХ – ЗАЗДРИСТЬ

(Передноворічний сон)

*Мотто
Караюсь, мучусь і
каюсь*

З досвіду попередніх років знаю, що друзі і недрузі, знайомі і незнайомі, близькі і далекі читачі чекають з нетерпінням появи в «Українському віснику» моїх шаржів на побратимів по перу, щоби побачити кого вжалю гостродотепним словом чи приголублю влучним епітетом, або насолодитися моїми передноворічними снами – то віщими, то химерними, чи іншого ґатунку, скажімо, змішаного.

Уявляв собі, яка нетерплячка напала на читачів напередодні 2015 року, адже це рік, в якому мені виповнюється 75, а до такого «ювілею» мав би приснитися казково-дивовижний сон, бо якщо Всевишній обласкав мене поважним віком, то, напевно, і на незвичайний сон не поскупиється.

Як тільки настав грудень, вони, читачі, почали, мабуть, гадати-вгадувати, якої саме ночі підкрадеться до моїх віч той «ювілейний» сон, потерпали, щоби я встиг записати його вчасно для святкового числа часопису.

Та й мені нетерпеливилось, бо ось, минає перша декада грудня, щовечора лягаю з надією, що добрі ангели, та найперше мій «тезко» Архангел Михаїл, навіють казково-дивовижний сон, який, може, тільки раз у житті приснитися людині – а його нема й нема.

Вночі або сплю, як колода, або метаюся, як у гарячці, або, ще гірше, сняться, як кажуть, груші на вербах, та й ті, як прокинуся, розпливаються, мов туман поглинає їх.

Сумує біла сторінка в «Українському віснику», розпач роздирає душу, бо не відаю за що мушу розплачуватися безплідністю снів. Здогади-здогадами, а час не жде. Все ж таки кріплюся мудрою максимом: надія помирає останньою...

Аж тут мене осінила рятівна ідея. Пригадав, як один мій знайомий якось похвалився, що гарні сні сниться лише тоді, коли перед тим, як лягти, випиває чарку дві чогось міцного.

А в мене полиці буфета вгинаються від усіляких наливков, горілок та коньяків. Чи не спробувати і мені «рецепт» отого хвалька?

З усіх напоїв вибираю п'ятирічну афінянку, наливаю повну склянку, вихляю одним духом і мерщій у ліжко. У шлунку приємне тепло, у голові приємний хміль. Зажмурую очі і засинаю...

І тут з'явилася Вона: Мавка, Фея, Царівна, «Прімавера» Ботіччелі – всі у подобі невимовної краси жінки. Прилякла перед ліжком, торкнулася шовковою долонею мого чола і запитала ангельським голосом:

– Чому зажурився – не сниться?

Я скрушно мотнув головою:

– Сниться, але не те... Всілякі небиліці снуються у голові, такі, що й папір їх не стерпить.

– Чому воно так – не докмітився? – докірливо-лагідно мовила вона.

Я безпорадно розвів руками, мовляв, якоїсь непростимої вини не почуваю за собою, а за якісь там дрібні проґріхи не заслужив такої кари. А, зрештою, хто ти така і звідки?

– Я alter ego твоєї совісті, – мовило небесне створіння і так зазирнуло мені в очі, що стало аж лячно. – А винувата в усьому **зздрість** – ошелешила вона мене.

– Зздрість? Я зздрісний? Кому зздрю, за що? Такої вади зроду не мав – заперечив я.

– Не гарячись! Маю на увазі не ту жовчну, злісну зздрість яка отруєє душу, завдає болю і кривди, а оту, яка спалахує тільки подеколи і швидко згасає, тому й нехтуєш нею, – уточнила істота в подобі прекрасної жінки. – Вона виникає начебто з нічого, та...

Я був геть спантелечений, бо моя натура така: якщо люблю, то до самозабуття, коли ненавиджу, то іскри крешу очима, коли зневажаю когось, то ладен перемішати із землею. Почуття сильні, відкриті, гідні справжнього чоловіка. А зздрість – це щось таке ковзьке, пов'язане з плітками, майже анекдотичне, без ніякої сатисфакції, на кшталт «У сусіда

хата біла/ У сусіда жінка мила,/ А у мене ні хатинки,/ Нема щастя, нема жінки...»

– Не муч, прекрасна пані, – благально складаю руки. – Ріж правду у вічі, але звільни мою совість від підозри в зздрості, а якщо воно правда, то я покаюся і дам клятву до скону не брати такий гріх на душу. А взамін каяття навіть мені чудесний сон, про який мрію написати перед роком мого 75-річчя.

Моє благання очевидно подіяло, обличчя дивної чарівної незнайомки засвітилося і вона почала лагідним голосом:

– Згода, нагадаю кому і чому ти в нинішньому році позздрив.

– Слухаю тебе, добра Феє, і наперед каюся.

– У році, який минає, ти найдужче позздрив клузькому унів. проф. д-ру, у вільний час поетові, водночас голові підкомісії з питань книговидання, Іванові Арделянові...

– Господи, – мимохить вирвалося у мене, – завіщо мав би йому зздрити? Він фізик, а я філолог, наші творчі стежки ніколи і ніде не перехрещувалися, за якусь даму серця ніколи не суперничали... Перед ним моя совість чиста, клянусь!

– Невже? Ти навмисне чи із забудькуватості оминув саме причину зздрості до згаданої особи – арифметику!

– Яку арифметику? – витріщився я на неї.

– А ту, якою голова підкомісії володіє досконало, точніше ділення і віднімання, а для тебе воно суцільна темінь.

– Не розумію тебе, – геть розгубився я.

– Тоді послухай і зрозумієш. Коли ти редагуєш чийось книжку, то гонорар за неї встановлюється за кількістю графічних знаків, які діляться на число видавничих аркушів, вартість яких врегульована тарифним регламентом, мудро складеним самим І.А. А в тебе ці розрахунки ніколи не точні, навіть криві. Не володіючи достатньо основними арифметичними діями, яких тільки чотири і вони вивчаються у початковій школі, ти «заокруглюєш» суми на плюс, річ яка у бухгалтерії непростима. Натомість голова підкомісії, для якого то іграшка, вираховує авторські права до останнього цента, і цим завжди втирає тобі носа. За це ти йому потайки зздриш, а наяву кепкуєш з його скрупульозності. Хіба неправда? Признайся, тобі полегшає на душі і, може, омріяний сон прилине...

– Та цур йому, признаю, хоча я думав, що роль голови підкомісії з книговидання зовсім інша. Це все? – перепитав я з надією, що збувся біди.

– А дзуськи! У тебе зздрісців ціла купа, та, на жаль, наближається ранок, для мене денне світло згубне, тому нагадую тобі тільки найкрасномовніші.

Хіба не із задрості іронізував ти Павла Романюка, прочитавши в книзі Марії Якубовської про те, що він один з найвидатніших поетів світу двадцятого століття, що тримає над нами небо Шевченка і Франка? Вона це доказувала цитатами з його поетичної творчості, аргументувала їх за найвищими естетичними критеріями, а ти все те підняв на глум! Зробив ти це виключно із зздрості. Позздрив ти Павлові і за те, що він мав мужність відкопати свій русинський (рутенський) корінь, за що був прийнятий з найвищими почестями у русинське (рутенське) лоно.

А ти українцем народився – українцем і помреш!

Скрито зздриш ти і поетові Юрію Павлішу за найпоетичніше бляння Міоріци, та найбільше за те, що до його 75-річчя вийшла у світ омагіальна книга, до якої тобі – зась!

За вікном вже наче благословлялося на світ і та, яку я в думці вже називав Мавкою, бо вона різала мені правду у вічі як це робить героїня «Лісової пісні» Лесі Українки, коли докоряє Лукашеві, заметушилася і наче поблякла. Тому я побоявся, що не встигне очистити мене від усіх гріхів-зздрісців.

Я скочив з ліжка і впав перед нею на коліна: – Говори далі!

– Через кілька хвилин я змушена буду покинути тебе, а ти і сам помізькуй, коли і чому комусь позздрив. Наприклад, тому, хто до поняття **геній** доліпив епітет **великий**; твоєму давньому другові, в якого є не єдиний кіт благородної породи, як у тебе, а ще й собачки у хаті, навіть козеня має він; вигадав ти нібито пестливе наймення відомому поету, прозаїку і драматургу, чия зірка піднімається до небес, бо у нього прізвище з найглибшого народного кореня. Бо в його прізвищі аж двоє мужніх Т і двоє найголосніших А. Підсилюють їх загадкові Р та С, голубить ЙОТ: Т-р-а-й-с-т-а! Звісно, із зздрості! А таких прикладів – без ліку...

Мавка замовкла, а потім: – Мені пора, сподіваюсь, що ти і самотужки викарбакаєшся із багна зздрісців і прозрієш. Бувай!

Я прокинувся, надворі було сонячно, на душі було легко, наче я знову народився на світ.

Хай гряде дивовижний сон!

**Михайло МИХАЙЛЮК,
покаяний зздрісник**

Г.С. СКОВОРОДА – ВІДРОДЖЕНЕ СВІТЛО ПРАВДИ

292-і роковини від дня народження українського мислителя

Мудра частина люду ще з давніх-давен дійшла висновку, що гармонія Всесвіту затримується під неперестанним чергуванням причин та наслідків, і висловила цю істину коротко: випадковості не існує! З відповідною скромністю можемо додати, що навіть випадковість не є випадковою...

Григорій Савич Сковорода народився 3 грудня 1722 року в козацькій сім'ї Сави та Палагії в селі Чорнухи Лубенського полку, пізніше Київського намісництва.

Чи була ця дата народження «першого видатного слов'янського філософа» (за Й.А. Бродським – лавреатом Нобелівської премії) випадковістю?

Чи був випадковим 1722 рік для тодішньої Гетьманщини-України? Гетьман Іван Скоропадський замість того, щоб отримати від царя підтвердження прав та вольностей, встановлених ще Богданом Хмельницьким, отримав царський указ встановлення Малоросійської Колегії, нової установи, що іменем царя контролювала всі діяння козацького уряду. Цей указ започаткував знищення козацької держави. Під таким ударом скоро помирає і Скоропадський. Новообраний гетьман Павло Полуботко веде проти колегії безпощадну боротьбу, але при першій нагоді цар ув'язнює його до самої смерті. Це період, коли починає гинути національна свідомість, любов до рідного краю та гідність козацьких старшин, це період кишіння перекинчиків, зрадників, опортуністів.

Місяць грудень в різних шарах землі вводить в діяння таємну лабораторію біохімії незліченних різновидів смаків та ароматів, що завершується тільки тоді, коли рослинність приймає тайне обняття світла/сонця, а цей почин перемоги світла над тьмою для космічної гармонії – то зимове сонцестояння; для віруючих це найдавніше свято: Свято Різдва Сонця/Ісуса Христа.

Таким чином, можна допустити, що народження Сковороди, за помислом Верховної Мудрості, для українського народу, і не тільки, в страшну годину «чорних зрад» його історії – це зародок нового світла, яке дасть йому, народу, шанс продовжувати своє призначення, відродити себе та залучитись до історіотворчого простору людської цивілізації. В ньому втілюється нове світло мудрості, гідності, свідомості та любові до роду/народу.

Творча спадщина Сковороди – це нові Золоті ворота української духовності.

*

ПІСНЯ 4-а

Роздеству Христовому. Із сего зерна: «З нами Бог, розумійте, народи;

Помазав нас Бог духом; Післяв духа сина свого в серця наші».

*Ангели, знизайтеся, до землі зближайтеся,
Господь, що сотворив віки, живе нині з чоловіком.
Станьте хором всі собором,
Веселіться, яко з нами Бог!*

*Се час ісповняється! Це син посилається!
Се літа прийшла кончина! Се бог посилає сина.
День приходить, Діва родить,
Веселіться, яко з нами Бог!*

*Звіщений пророками, отчими нароками,
Рішить в останній літа печать нового завіта;
Дух свободи внутрі родить,
Веселіться, яко з нами Бог!*

*Даниловий каменю! Із купини пламеню!
Несічений одпадаєш! Вогнем сіна не спляєш!
Се наш камень! Се наш пламень!
Веселіться, яко з нами Бог!*

*Рости ж благодатію, новий наш ходатію!
Рости, щоб міг повстати, да попалиш супостати,
Світ даремний, зря спасенний,
Веселіться, яко з нами Бог!*

*Ми ж тобі рожденному, гостеві блаженному,
Серця всіх нас відкриваєм, у дім духа призиваєм.
Піснь співаєм і гукаєм:
Веселіться, яко з нами Бог!*

Вірш «Пісня 4-а» – це духовна коляда величчю перемоги світла над тьмою. Натомість, головними темами не тільки філософських трактатів, а й творчості Сковороди в цілому, є: світло і тьма, добро і зло, голова і хвіст, тобто головне і другорядне, та вічність і час.

В дохристиянських віруваннях нашого народу (та інших народів), світло ототожнювалось із сонцем, а культ сонця чи не найдавніше обожнення

головної природної сили. Освідомлюючи роль сонця/світла у здобутті плодів землі, людина хліборобської общини вбачає в світлі таємні знання таємної сили, що приходять із недосяжних для неї просторів. Відкриваючи ці тайни та ознайомлюючись в їхніх респортах, людина стає освіченою, надаючи світлу конотації мудрості. А мудрість означає набирати знання, говорити правду та чинити добро.

Бог це вічний потік знань, втілений в Його творіннях, тому й названий Він Верховною Мудрістю, а єдиний син мудрості – це правда, а хто говорить правду, той чинить добро. Втілення Божого сина/мудрості в людський образ в християнській релігії стає найпотужнішим символом загальношуканого людиною спасіння від тьми/смерті.

Зовсім не випадково Сковорода ставить епіграфом до четвертої своєї пісні/вірша такі «зерна» Святого Письма: «З нами Бог, розумійте, народи...», «Помазав нас Бог духом...» та «Послав духа сина свого в серця наші».

Щодо структури ліричного дискурсу українського поета-мислителя можна зважити на поділ тексту на шість строф, а в нумерології, шість – цифра вчителя, кожна строфа побудована із двох подвійних рядків (14 та 16 стоп) і двох коротших (8 стоп), притаманних народному віршуванню, з котрих останній повторюється в кожній строфі, становлячись приспівом цієї пісні.

Вчення кожного «зерна» Сковорода розвиває у відповідних двох строфах. Перший рядок – це звернення поета-мислителя, людини святого призначення, спершу до посланців небесного простору – Бога: «Ангели, знизайтеся, до землі зближайтеся/ Господь, що сотворив віки, живе нині з чоловіком». Людина усвідомлює, що з нею Бог тоді, коли бачить та відчуває як добро поборює зло, світло – тьму, життя – смерть. Народження Ісуса Христа в християнській вірі це перемога іменно добра, світла та життя. Згідно народному віруванню, кожна людина, що має Бога в душі, відчуває навколо себе постійну присутність божого ангела-хранителя. Мабуть, в цьому і суть звернення поета до посланців Всевишнього.

Коли Бог рішив воплотити свою творчу енергію правди в людину, то це стало найголовнішим святом віруючих. Прийняти таке свято годиться тільки «...хором, всі собором», як то робиться святою колядою, суть якої є радувати всіх і все. Радість є тим більшою, чим більше людей відчувають її, тому поет-віститель закликає повторно до загальної радості, заклик стаючи лейтмотивом вагомості різдва Христового: «Веселіться, яко з нами Бог!»

Момент не є випадковим: «Се час ісповняється!.../ Се літу прийшла кончина!» Ці рядки торкають одну із найглибших історіо-філософських тлумачень просування всесвітньої цивілізації спіралевою дорогою безконечності. Сповняється певний вік, настають нові умови, і людство переходить на нове коло спіралі свого існування.

Мабуть, те, що людина отримала здатність пізнати і обирати між добром і злом, стало недостатнім, люд поділився на богопомазаників та рабів. Стан раба так глибоко був загнаний в дух і душу людини, що й у вірі людина названа рабом божим. Наші пращури, наприклад, вважали себе Дажбожими внуками: «Се ми слов'яни, бо славимо богів,/ і се ми внуки богів наших Сварога і Дажбожа» (Велесова книга, дощечка 24 в-г та 36 б).

І Всевишній рішив додати людині силу правди, втіливши її в того, хто «Звіщений пророками, отчими нароками,/ Рішить в останній літа печать нового завіта».

В Нагірній проповіді Ісус Христос каже: «Не думайте, що я прийшов усунути закон чи пророків: я прийшов їх не усунути, а доповнити» (Матей, 5-17) і додає: «...коли ви своєю праведністю не перевищете книжників та фарисеїв, не ввійдете в Царство Небесне». Пізнання добра і зла доповнюється пізнанням правди.

Правда – це той новий дух, що входить через Ісуса Христа в єство людини і дає їй справжню свободу: «Дух свободи внутрі родить».

Христовий предтеча жертви за правду, мудрець Сократ, змушений був випити отруту, щоб не пошкодити правді, яку проповідував грецькій молоді. Ісус Христос був розп'ятим тому, що говорив правду, головню високопомазаникам; якою ж є доля людини, що говорить правду сьогодні?!... Чи зможе правда «покорити» народи?

Відповідь Сковороди в четвертій строфі.

Мабуть, людина ще не бажає всім своїм розумом, всією душею, всією силою бути свobodною. Була вигнаною із Раю за непослух, а доводить і по сьогодні в більшості, що обирає скорше послух, головню перед могутніми «батьошками».

Сковорода ставить перед читачем, на основі біблійної символіки, два оклики – «Даниловий каменю! Із купини пламеню!», після чого слідує дві сугестивні метафори: «Несічений одпадаєш! Вогнем сіна не спляєш!» Пророк Даниїл через те, що жив чесно і вірив щиро, заробив велику почессть, але обманом був кинутий в гроту з левами і закритий кам'яною

Євсебій ФРАСИНЮК

(Закінчення на 13 стор.)

Г.С. СКОВОРОДА – ВІДРОДЖЕНЕ СВІТЛО ПРАВДИ

292-і роковини від дня народження українського мислителя

(Початок на 12 стор.)

плитою. Сила його віри і правди переборює, несічений камінь одпадає і він повертається в свої попередні почесті. Пламень купини це Боже вчення дане Мойсею, котре ніколи не шкодить людській плоті, траві, дереву...

Поет-мислитель геніально виводить мудре вчення: «Се наш камінь! Се наш пламень!» Вірити та говорити правду означає наслідувати мудре божественне вчення кожному із нас зокрема, особисто відхилити камінь неправди, особисто наблизитись до пламеня правди. І коли таких людей стане п'ятдесят відсотків плюс один, тоді не будуть обраними бараби!...

Останні дві строфи, як звичайно в наших колядках, висловлюють найчистіші побажання. Яко віруючий, Скворода звертається до Ісуса Христа, яко мислитель – до цілого люду во ім'я люду: «Рости, ж благодатю, новий наш ходатію! Рости...», та «Ми ж тобі, рожденному, гостеві блаженному,/ Серця всіх нас відкриваєм, у дім духа призиваєм.»

Але, Скворода-філософ не може не обгрунтувати навіть і побажання. Ісус повинен зростати та входити у серця віруючих, а правда щоб зростала в душі люду, бо тільки правда спроможна «попалити супостати» - цей «Світ

даремний», котрого, на думку поета, Всевишній даремно спасає. І все ж таки, згідно принципу не випадковості, те, що ми називаємо «зло», не є дане Богом, а обране людиною; зло і добро існують у Верховній Мудрості тільки яко інформації.

Запросити Ісуса Христа в «дім духа» означає свідомо обрати правду. Таке рішення стало святом ще відколи людина усвідомила існування світла правди, переконалась, що вона, правда, просувається тернистим шляхом, але завжди поборює, а ця перемога є і досі найсвітліше свято нашого річного календаря. Не випадково Свята Вечеря своїми ритуалами єднає весь рід, живих і усопших, відкриває таємну правду сімейних ремесел, а коляду, яко загальну радість, приймають всі газди, бо з глибини душі відчують таємне відлуння мудреця: «Веселімося, яко з нами Бог!»

*

Добро, зло, правда – ось трійця, над якою варто замислитись! Говорити правду – це значить поставити кінець злу та початок добру, це альфа та омега нашого свідомого існування, це... Христос рождається! Славимо Його!

«УКРАЇНСЬКИЙ КАРАВАН»

Фестиваль пісні і танців

22 листопада у банатському селі Готлоб Тіміського повіту відбувся фестиваль пісні і танців під назвою «Український караван».

У ньому взяли участь такі артистичні колективи:

- Ансамбль танців «Молода надія» з села Сока.
- Вокально-інструментальний гурт «Калина» з Штюки.
- Вокальна група «Молоді дубки» з Драгомірешт.
- Хор «Шовкова трава» з Лугожу.
- Вокально-інструментальна група «Реметянка» з Реметя Міке.
- Формация «Смерічка» з Готлобу.
- Танцюристи з Варіаша.

Приїхали на фестиваль артисти з села Вишня Рівна і вокальна група з мого рідного села Луг над Тисою з Мараморощини.

Серед гостей фестивалю були голова СУРу Степан Бучута, голова Мараморської філії СУРу Мирослав Петрецький, пані Люба Горват, Ярослав Колотило, радник у Міністерстві культури, Юрій Глеба, голова Тіміської філії і депутат Іван Марочко.

Степан Бучута нагородив мене Ювілейною Грамотою з нагоди 70-річчя з дня народження і за внесок у збереження і розвиток українства в Румунії.

Так само нагородив мене Ювілейною Грамотою і Юрій Глеба.

Вечером домівку СУРу відвідали мої дорогі лужани і мій бувший учень Юра Семенюк, якому я був класним керівником 4 роки. Він був з скрипкою.

Лужани, які були в мене – це брати Лазарчуки (Федьові) Василь та Іван, Іван Корсюк (Сметанючин) і Михайло Йойкалюк з Потока. Ми заспівали кілька українських пісень і кілька лужанських народних пісень.

Я був дуже радий, що мене відвідали і поздоровили з 70-річчям. На другий день, в неділю 23 листопада, Одотя Корнищан була з «Смерічкою» на фестивалі в Реметя Міке.

Микола КОРНИЩАН

ХВАЛИ ЗИМУ ПІСЛЯ МИКОЛИ

В народі до Святого Миколая (19 грудня) ставляться з особливою повагою, оскільки «він другий після Бога заступник на землі». У кожному році два Миколи: до першого не буває холодно ніколи, а до другого Миколи не буває тепла ніколи. Його вважають покровителем усіх бідних і знедолених. Святого Миколая називають Чудотворцем, бо він допомагає всім, хто молиться і вірує в Бога, одне слово – робить чудеса.

На всіх іконах у Миколая ласкаве і добре обличчя, розкішна борода. В Україні під час свята Миколи скликають гостей, частують їх, а пообіді запрягають в сани коней, їздять довкола – «бо ж треба знати, чи слизький сніг цього року випав». З цього приводу одна з приповідок мовить: «Микола бородою трусе, дорогу стеле».

Під цю пору зима остаточно «лягає на землю». Отже зібрано збіжжя, зроблено припаси, а тому можна не тільки посвяткувати, але й з боргами розрахуватися.

Про тих, хто не встиг віддати до цього дня позичку, казали: «Коли ти мені не віддаси до Миколи, то вже не оддаси ніколи».

Вручаючи гостинці, Святий Миколай згадує усе добре, що зробили протягом року діти. Для чемних діток є спеціальна приповідка:

*Мамусиній господині,
Що порядок любить все,
Даруночки несучи нині,
Бо дитина на них жде.
Ой голубко, моя крале,
Слухай маму все свою –
То не тільки книжку й лялю,
Ще й цукерок принеси!*

Натомість нечемній дитині – інший вірш:

*Ти, дитино, моя мила,
Маєш тут, що заслужила, –
Я до тебе загостив
І дарунок тут лишив:
Що не слухала ти тата,
Ані маму, ані брата,
Тому різку, як той гай,
Дає Святий Миколай!*

Іван Франко в одному творі звертається до рідні:

*А ви, руські діти, слухайте пильненько!
Чи добро, чи лихо, чи яка година,
Будьте все з собою, як одна родина.
Любіть все разом, бо кругом злі люди
Коли серед своїх любові не буде,
То чужі вас певно не будуть любити
З ваших сварок скористають,
Щоб вас всіх згубити.*

На честь Святого Миколая створено багато пісень релігійного характеру. Подаю одну:

*А хто, хто Миколая любить,
А хто, хто Миколаю служить,
Тому Святий Миколай
На всякий час помай
Миколай!
А хто, хто спішить в Твої двори,
Сего Ти на землі і морі
Все хорониш від напасти,
Не даєш му в гріхи впасти,
Миколай!
А хто к нему прибігає,
На поміч єго призиває
Той все з горя вийде ціло.
Охоронить душу, тіло.
Миколай!
Омофор Твій нам оборона
І одна від бід охорона.
Не дай же марно пропасти,
Ворогам у руки впасти.
Миколай!
Миколає, молися за нами,
Благаєм Тебе зі сльозами, –
Ми тя будем вихваляти,
Ім'я Твоє величати,
Миколай!*

Святий Миколай уявляється добрим покровителем для дітей. Тому напередодні празника діти чекають ввечері свого гостя, припрошуючи:

*Снігом, снігом та ледами,
Гей здалека йде в наш край,
Йде з гостинцями, дарами
Преподобний Миколай!*

Про повагу, з якою ставляться до Миколая в народі, говорить і те, що в кожній хаті є ікони Святого. У цей день хлопці починають готуватися до коляди.

З ім'ям святого чудотворця пов'язано чимало влучних прислів'їв та приказок:

- * Після Миколи пшениця вкряє поле.
- * До Миколи та й ніколи.

Свято святом, але люди не оминають спостерігати за погодою. Якщо на Миколая впаде великий іній, то буде гарний врожай хліба, коли ж мороз, то також на добрі хліба й городину. Тому кажуть: «Хвали зиму після Миколи!»

Підготував Микола КОРНИЩАН

Чудотворець

Протягом багатьох століть з уст в уста переказується історія про подорож отця Миколая до Палестини — землі, де народився Ісус Христос.

Шлях туди далекий і нелегкий, багато днів потрібно було плисти кораблем. Якось отець Миколай сказав своїм супутникам, що скоро почне-ть-ся велика буря. Але ніхто

йому не повірив, бо стояла чудова тиха погода. Однак не минуло й години, як небо вкрилося чорними хмарами і подує сильний вітер.

Мандрівники страшенно перелякалися. Отець Миколай сказав, щоб не падали у відчай і надіялись на Божу допомогу, а сам почав молитися. Несподівано море заспокоїлося і на-стала велика тиша.

Люди раділи і дякували Богові та святому Миколаєві за чудесний порятунок. Ніхто не

міг зрозуміти, як Миколаєві вдалося передбачити бурю, а ще більше, як він зміг її утихомирити.

З того часу всі подорожуючі просять благословення у святого Миколая. Тож і Ви, коли вирушатимете у мандрівку, не забудьте взяти зі собою маленьку іконку святого Чудотворця і попросити його про опіку. Нехай святий Миколай випросить у Господа щасливої дороги.

Різдвяна пригода

— Тримай його, тримай! — гукнула мама Максимку. Вона стояла на порозі в капцях, хлопчик якраз закінчував одягати сніговика. Вночі прихопив мороз і зліплений вчора Льодяник мав би простояти всі Різдвяні свята.

Максимко обернувся за Бровком, що чимдуж біг, несучи в зубах саморобну різдвяну зірку.

— Біжи за ним! — гукнула мама. — Він не втече далеко. Довго не будь. Зайди по дорозі до тітки Орісі, поклич на вечерю.

— Добре, мамо, — Максим дременув за собакою. — Бровко!

Та тільки він ступив за ворота, як світ навколо закружляв. Ой, лихо! Хлопчик озирнувся: «Де це я?»

— Не бійся, я з тобою! — прогавкав Бровко. — Ми в чарівному світі, нам терміново треба знайти Чортеня, воно вкратило різдвяну зорю.

— Ой, а як же Різдво без зірки? І для чого тобі моя?

— Не може бути Свята без зорі! А саморобна зірка налякає Чортеня. Ти її робив для того, щоб нести радість людям — Ісус народився.

— То ж гайда! Треба поспішати, до вечора мало часу, а мені ще треба до тітки Орісі.

— Гав!

Максим з Бровком бігли стежками чарівної країни, дивуючись з чудернацьких птахів, золотих дерев і білих-пухнастих хмаринок прямо на дахах будинків.

— Я з вами! Я знаю, де бешкетник! — Маленьке Ангелятко в теплому білому светрику сіло на золотій гілці. — Сам я не дам йому ради. Швидше!

— Ха-ха! — засміявся чортик, коли стежка повернула за ріг дивовижної ратуші. — Я не віддам вам зорі, навіть не просить.

— Але ж без зорі не може бути Святої Вечері. Всі діти чекають на зорю, щоб повідомити радісну новину! — вигукнув Максим.

— Мені все-одно!

— Віддай зорю! — грізно гавкнув Бровко. — Або ж начувайся!

— Ні.

— Ти сам винен, — взяв до рук свою зірочку хлопчик.

За спиною в нього з'явилось Ангелятко, насупивши брівки. В Бровка дибки стала шерсть, якщо Чортеня вирішить втікати, то пес зловить його!

— Ааа! Так не чесно, — вигукнув неслух і спробував утекти. А ні! Бровко міцно вчепився в хвоста, Ангелятко стало перед Чортеням — руки в боки, а Максимко високо підняв свою зірку.

— Не чесно красти зорю, красти свято! — сердито мовив хлопчик, забрав в Чортеня зорю і повернувся до Ангелятка. Присоромлене Чортеня тихенько втекло. — От, тримай, віднеси її на місце.

— Дякую! Дякую! Так добре, що зоря повернулася!

— Гав! Нам пора! — світ знову закружляв.

— Бувайте, — почувся. Максимко з Бровком опинилися біля воріт тітки. Хлопчик запросив її на вечерю і побіг додому.

А ввечері на небі вийшла зоря, всі раділи, колядували. Христос народився!

Н. Куфко

Різдво Христове

Різдво Христове — свято в домі,
Чудові страви на столі,
Зібрались друзі і знайомі
В сімейному колі у теплі.
Ялиночка, красуня пишна,
Гойдає на своїх гілках
Казкові іграшки розкішні:
Там півник, рибка, заєць, птах.
Неначе дощик, нитки в'ються,
У світлі виграють сріблом...
А в кульках весело сміються
Усі, хто з нами за столом.
Хай хмара віє снігом рясно,
Зима в гілках плете шитво...
Нам в домі затишно й прекрасно, —
Ми всі святкуємо Різдво!

Г. Чубач

Коляда

Колядуйте! Колядуйте!
У сопілку дужче дуйте!
І на свій Різдвяний спів
Не жалійте голосів!
Нехай Ангели почують,
Українці як святкують.
Хай почує в небі Бог,
Як ви любите Його!

Щоб дотриматись порядку,
Милі хлопчики й дівчатка
Починають знов з початку
Вчора вивчену колядку:
Коляд, коляд, колядниця!
Гарна з медом паляниця!
А без меду не така!
Дайте, дядьку, п'ятака!

Шепче білочка руда:
Гарна ваша коляда!
Віє вітер десь із луку:
Починайте пісню другу!
Діти весело святкують —
колядують, колядують
із натхненням і любов'ю.
Дай же, Боже, їм здоров'я!

КОЛЯДКИ

Ми прийшли вас привітати
І про свято розказати,
Про святе Різдво Господне
Проспівати вам сьогодні.

Пісня лунає по всій Україні,
Христос народився – весь народ радіє.

* * *

Різдво — велике свято,
Народе, веселися,
Щоб нам спасіння дати —
Син Божий народився.

Спів ангелів лунає,
Ця ніч така прекрасна,
Все небо прославляє
Народженого в яслах.
Ходім до Віфлеєма!
І разом з пастухами
Ісуса там знайдемо
Й дитячими словами
Його ми привітаєм,
Поклонимось для Нього,
І разом заспіваєм:
«Хвала на небі Богу!»

* * *

Знову ми веселі й гомінкі,
Знову мама нас вдягла святково,
А в душі мелодії дзвінкі,
Ллються про народження Христове.
І здається, вийду за поріг,
Залунають ангельські хори,
І припасти до Господніх ніг
Пастухи підуть з полів просторих...
Мудреців багатий караван
На поклін прямує до Ісуса.
Я також не пропущу зібрань,
Де Христа прославлю й помолюся.

З Різдовим Христовим

Дід Мороз

Стоїть в сніжку ялиночка,
Скував її мороз.

У лісі є хатиночка,
Живе там Дід Мороз.

Скрипучі в діда валянці,
Легка його хода,
Важка у діда палиця
І довга борода.

За

ним стежина стелиться,
Дід трубить у ріжок:
І враз – мете метелиця,
І враз – цвіте лужок.

То Дід Мороз, то Дід Мороз,
А може то не дід...
У перлах білих, дивних рос
Сховався його слід.

* * *

Мудреці побачили зорю,
Це вона їх кликала в дорогу,
Поклонитись новому Царю —
Пресвятому й люблячому Богу.
Я так само хочу від душі
В простоті єством своїм схилитись.
За Його народження в тиші,
На коліна впавши, поклонитись.
Це для мене з неба Він зійшов,
Щоб мене від пекла врятувати.
І тому, за всю Його любов,
Я Його бажаю величати.

ТВАРИНИ – СЛУЖИТЕЛІ СВЯТОГО СІМЕЙСТВА

Одна легенда оповідає, що коли наближалася Свята ніч, Ангел зібрав усіх звірів, щоб вибрати того, хто зможе послужити Святому Сімейству. Першим виступив цар звірів – лев.

– У мені тече королівська кров, тільки я гідний служити Царю Всесвіту, – проричав лев.

Але Ангел, побачивши, що лев грубий і злий, не прийняв його.

Потім вийшла лисиця. Вона пообіцяла піклуватися про Дитину, приносячи їй

щодня свіжий мед і курочку. Але Ангел відмовився від послуг хитрої злодійки.

Далі вийшов павич. Він розпустив хвіст і гордо заявив, що його краса прикрасить убогу печеру.

Довго звірі розхвалювали свої достоїнства: хто силу, хто красу, хто хитрість. Але їх слова не зацікавили Божого посланника.

Аж от Ангел побачив осла й вола, що важко працювали в полі. Покликавши їх, він запитав:

– А що ви можете зробити для Святого Сімейства?

– Ми навчилися тільки смиренності й терпіння, – скромно відповів ослик.

– Ми можемо стояти терпляче біля ясел і зігрівати Дитину своїм диханням, а хвостами відганяти мух, – додав віл.

– Ви саме ті, кого я шукаю, – зрадив Ангел. – Ви не шукаєте слави і не хвалите самі себе.

І Ангел узяв їх на службу Святому Сімейству. Тільки такі смиренні помічники могли охороняти спокійний сон Дитини.

**ЯРОСЛАВІ-ОРИСИ КОЛОТИЛО З НАГОДИ ВИХОДУ НА
ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК І ЯКІЙ БАЖАЮ БАГАТО ЗДОРОВ'Я,
СІМЕЙНОГО ЗАТИШКУ**

*Від Вишави до Сигота
Плачі та й ридання.
Бо гуцули на трембітах
Сповістили зрання:*

*– Ярослава і Орися,
Та ще й Любомира,
Нам таке «наколотила»,
Що й днина немила!*

*А із Тульчі до Банату
Мольби, страх і жалі:
Хто нам буде лаштувати
Пишні фестивалі?*

*В Негостині, Нісіпіті
Українцям неміло,
Бо не буде вже в культурі
Славки Колотило!*

*Із Києва та Одеси
Їдуть делегати:
Чи то правда, люди добрі?
Мусим правду знати!*

*Чи вже Славка пенсіонерка,
Хоч цвіте, як ружа?
Та кобіта молоденька –
Красна, духом дужа?*

*Хто повірить, хто повірить,
Що Славка, мов квітка,
З Новим роком пенсіонерка.
Може, то є плітка?*

*Тут озвалась паніматка:
– Не втрачайте віру!
Ми не раз ще заспіваєм
У «Зорі» й на «Міру».*

*Бо літа, які минули,
То лиш на папері.
Як притупну, вип'ю чарку.
То втечуть за двері!*

Михайло МИХАЙЛЮК

ЗИНОВІЯ І ІВАН – «АНГЕЛ»

*Йшла собі на вечорниці
Попри хату Дани
І побачила крізь шибку
В купелі Івана.*

*Такого ще не траплялось
Їй у Негостині,
Щоб бачила чоловіка
У купелі в хатині.*

*Розповіла все дівчатам,
Які уже пряли.
А дівчата – як дівчата,
До дня реготали.*

*Одна з дівчат запитала:
– Скажи, слово чесне,
Що ти бачила крізь шибку
Таке інтересне?*

*Зеновія усміхнулась,
Звиваючи пряжу:
– Я отого вам, дівчата,
Ніколи не скажу...*

*Бо не хочу, щоби потім
Якби вам це зналось,
То щоночі до світанку
Вам би привиджалось...*

*Як вертались з вечорниці
Попри хату Дани,
Придивлялись чи побачать
І вони Івана?*

*Що уздріла Зеновія
Крізь шибочку хати,
Що дівчатам не хотіла
Потім розказати?*

*Дивувалися дівчата,
Думали, гадали.
Як лягли відпочивати,
Жодна з них не спала.*

*Лягла собі й Зеновія
Хоч уже був ранок.
І знов бачила у сні
В купелі Івана.*

*Мучив сон цей Зеновію
І сльозив їй очі.
Снилась купіль та Івана
Цілі темні ночі.*

*Рішилася Зеновія
І вийшла із хати.
Панотцеві вона мусить
Про сон розказати.*

*Прийшла і все розповіла,
Як той сон з'явився,
Попросила, щоб панотець
За сон відмовився.*

*Аби відійшов від неї
Як лиха омана.
Щоб не бачила щоночі
Файного Івана.*

*Вислухав панотець пильно,
Сказав: – Зеновіє,
Не Сатана то, а Ангел
В сні тебе леліє.*

*А ти просиш – помоліться!
Бо той сон, як рана.*

*То неправда, сниться Ангел
В подобі Івана!*

ВІЦИКОВА КУРКА

*У Віцика в Негостині
Заніміли півні,
Бо сказала курка сита:
– Я буду царівна!*

*– Як царівною я стану,
Із своєї доброти
Дам закон, аби любили
Лиш мене всі кугути!*

*Решта курок як почули,
Із заздрості загули,
А нахабну ситу курку
Геть від пір'я обскубли...*

*Заплакав Віцик над нею,
Ганьбу важко пережив,
Бо він оту ситу курку
Більше ніж себе любив...*

Михайло ВОЛОЩУК

Подаємо нову адресу по інтернету нашої редакції:

E-mail: ukrainskyi.visnyk@gmail.com

Застереження

- * За достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей відповідають автори підписаних матеріалів.
- * Редакція може не поділяти точки зору авторів.
- * Надіслані до редакції матеріали не повертаються.
- * Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали, не порушуючи їхнього основного змісту.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

UKRAINSKYI VISNYK

Шеф-редактор

МИХАЙЛО МИХАЙЛЮК

Редактор – Тереза ШЕНДРОЮ

Техноредагування і комп'ютерний набір: Тереза ШЕНДРОЮ

Редакція: Раду Попеску № 15, Бухарест

Телефони: 0212220755; 0212220737; 0212220748; 0212220724

Друкарня S.C.SMART ORGANIZATION S.R.L., Бухарест, Румунія

Redacția: Radu Popescu Nr. 15, Sector 1, București, România